

ถ้าเจอกันครั้งแรกคือพรหมลิขิต
เจอกันครั้งที่สองคือทดสอบความมั่นใจ
ผมจะทำให้มีครั้งที่สาม เพราะผมจะ... 'จีบ' คุณ

Chapter 1

กระจกเงาที่ติดเต็มผนังด้านหนึ่งของห้องน้ำสะท้อนภาพเรือนร่างสีน้ำผึ้งอ่อนค่อนไปเกือบถึงหัวเข่า เจ้าของร่างมองสำรวจตัวเอง เห็นเส้นผมดกดำหายเข้าไปอยู่ในม้วนผ้าขนหนูที่ยกขึ้นสูง เผยให้เห็นทรวงอกอวบอ้อมสองข้าง มือเรียวยาวยกก้อนเนื้อกลมกลิ้งขึ้นเล็กน้อย มีรอยจาง ๆ ของแผลเป็นทิ้งไว้เป็นสัญลักษณ์ว่าซิลิโคนขนาด 350 CC เคยผ่านช่องทางตรงนี้เข้าไป

ดวงตากลมสีน้ำตาลเกือบดำวาววับราวตากวางไล่ต่ำลงมาอีก ช่วงเอวคอดกับหน้าท้องแบนราบมีร่องเลขสิบเอ็ดแบบหุ่นในฝันของนางแบบบนรันเวย์วิกตอเรียส์ ซีเคร็ต แต่ยังมีอีกหนึ่งเครื่องเพศไร้โรจนปกคลุม มันเป็นแท่งเนื้อ ไม่ใช่ร่องหลืบที่หายไปในกลุ่มเนื้อ

เป็นสิ่งซึ่งย้ำเตือนให้ ‘ศศิ’ รู้ว่าอดีตเธอเคยชื่อ ‘ศักดิ์สิทธิ์’ และตอนนี้คำนำหน้านามบัตรประชาชนยังเป็น ‘นาย’

เมื่อสำรวจเรือนร่างตัวเองหลังอาบน้ำรอบแรกของวันเสร็จ

แล้ว บราเชียร์ลูกไม้สีดำก็ถูกสวมรัดเต้าตึงเข้ามาให้ชิดกัน กางเกงใน
 เข้าซูดกันถูกดึงผ่านข้อเท้าแล้วเลื่อนขึ้นมาบนสะโพกได้รูป เจ้าชิ้นเนื้อ
 ที่ลู่ลงตามแรงโน้มถ่วงของโลกถูกเก็บรั้งไปด้านหลัง วันนี้เธอจะสวม
 ชุดเดรสทรงหลวม ๆ ไม่รัดรูป ฉะนั้นไม่ต้องติดสกอตช์เทปกักกัน
 เจ้าตัวร้ายให้ระคายผิวเนื้อเสียเปล่า ๆ

แต่งตัวเรียบร้อยก็เดินออกมาแต่งหน้าเป่าผมในห้องนอน
 ก่อนจะสะพายกระเป๋าแลบทอป และหิ้วกระเป๋าถือทรงสวย เดิน
 ออกจากห้องพักไป

พชร หรือ เพชร สาวเท้าเร็ว ๆ เข้าไปในร้านกาแฟที่เปิด
 ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงติตร่วมมหาวิทยาลัย ซึ่งนักศึกษารวมทั้งพนักงาน
 ออฟฟิศตึกข้าง ๆ ชอบมานั่งเป็น ‘The Third Place’ รองจากบ้าน
 ที่ทำงาน และสถานศึกษา เขารีบจะตายอยู่แล้ว แต่เพื่อนสนิทอีก
 สองคนก็อวดให้เดินมารับ แล้วค่อยไปคณะที่อยู่อีกฝั่งถนนด้วยกัน

วันนี้เขาสวมเสื้อเซ็กซี่ลายฮาวายกับกางเกงยีนทรงหลวม
 ปลายขาสั้นเต๋อเหนือตาตุ่ม และรองเท้าแวนส์สีดำแจกเช่นทุกวัน
 ผมยาวระตั้นคอถูกมัดรวบไว้เป็นจุกที่ด้านหลัง บวกกับสายตานิ่ง ๆ
 ไม่แสดงอารมณ์ ใครเห็นอาจจะไม่รู้ว่ากำลังไปเข้าเรียน แต่เชื่อเถอะ
 ‘วิชาวาฬหนึ่งเพื่องานโฆษณา (Advertising Photo)’ ของภาควิชาการ
 ภาพยนตร์และภาพนิ่ง ชั้นปีสาม คณะนิเทศศาสตร์รอเขาอยู่ และ
 อาจารย์ที่เป็นช่างภาพชื่อดังของประเทศไทยก็โหดมากด้วย

“ไอ้โทมัส ดนัย ไปกันมึง จะสายแล้วเนี่ย!” เขาตะปบหลังคอ
 เพื่อนที่คนหนึ่งสวมเซ็กซี่นักศึกษาเรียบร้อย และอีกคนสวมเสื้อยัด
 สีดำสนิท เร่งให้พวกมันเก็บของลงกระเป๋า เมื่อชะโงกหน้าไปดูก็
 เพิ่งเห็นว่ากำลังแปลกรบ้าน ‘วิชาการแปลขั้นสูง (Advanced

Translation)’ กันอยู่

“มึงทำยัง” ไท้หันมาถามเพชร

“หี... ยัง ขอใกล้ๆ เลย”

“เนี่ย ดินพอกหางหมู”

“มึงก็รู้ว่ากูไม่ถูกกับภาษา เข้านิเทศน์ตั้งใจมาเรียนถ่ายรูปรูป ตัดวิดีโอล้วนๆ ไม่คิดไม่ฝันว่าจะเจอภาษาอังกฤษโหดขนาดนี้”

“เช่นกันสหาย” ดนัยพยักหน้า แล้วไอ้วิชาบ้านี้ใช้ก็เกลียดแปล ภาษาก็ไม่ได้ เพราะมันผิด ผิด ผิด!

จังหวะที่ดนัยจะรวบเองงานลงกระเป่าเป้ หนังสือเรียนเขาก็ หายไป ชายหนุ่มหัวเกรียนสกินเฮดเงยหน้ามองไปฝั่งตรงข้ามโต๊ะ แบบแชร์กัน แล้วเขาก็เห็นว่าพี่สาวคนสวยที่แอบมองมานานกำลัง ยื่นหนังสือกลับมาให้ พร้อมกับรอยแดงเต็มไปหมดเหมือนเวลาครู ตรวจงาน

ไท้กับเพชรหันไปมองตาม

“เห็นแล้วมันอดแก้ให้ไม่ได้ ขอโทษนะคะ” เสียงพูดนั้นไม่ หวานใสเท่าผู้หญิงทั่วไป แต่ก็ไม่ห้าวแหบแบบผู้ชาย เหมือนเสียง แหลมๆ ของคนที่เป่็นหวัด

ดนัยยกมือไหว้ปลกๆ ขอขอบคุณผู้หญิงผมยาวฝั่งตรงข้าม ก็ถ้า พี่เขาไม่แก้มาให้ คะแนนศูนย์ก็เห็นอยู่รำไร

“เฮ้ย มึงไปได้ยัง” ไท้กระหู่งศอกเข้าที่หน้าท้องของเพชร เมื่อเห็นว่าเพื่อนยื่นเหมอนานไปแล้ว พอผลักประตูกระจกพื้นตัว ร้านออกมาได้ก็รีบแซว “กลับไปขอเบอร์ใหม่ กูว่ามีลุ้น ดูออกกว่าพี่ เขาชอบมึง”

เพชรขมวดคิ้ว “ยังงั๊วะ”

“กูจำในข้อสอบได้ ที่ถามว่าเมื่อผู้หญิงเจอผู้ชายที่ชอบให้ทำ

ยังไง ตอบว่าเอาผมทดนุ”

“ประสาท” เพชรต่อว่าเพื่อน แล้วรีบสาวเท้าวิ่งเพื่อให้ทันคาบเรียน

ห้องเรียนวิชาภาพนิ่ง เพื่องานโฆษณาเป็นสตูดิโอผนังขาวโล่ง ๆ มีเก้าอี้เหล็กเซอร์สีดำด้านเรียงกันเป็นรูปตัวยูสี่สิบชุด นักศึกษานั่งเกือบเต็ม ส่วนอาจารย์นั้นนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวแรก แล้วต่อภาพจากแมคบุ๊กบางเฉียบขึ้นจอโปรเจกเตอร์ วันนี้ว่าด้วยเรื่องภาพระดับมีเดียมชอต สอนโดยการให้ดูงาน ชี้ให้เห็นจุดดีจุดด้อย แล้วให้โจทย์ไปถ่ายมาส่ง

‘ภาพโฆษณาสินค้าที่ถ่ายแบบ Medium Shot’

จบคลาสสองหน่วยกิต หรือสัปดาห์ละสองชั่วโมง ภายในระยะเวลาสั้น ๆ

“มึงไปไหนต่อ” ไทม์ถาม เพราะไม่มีเรียนอะไรต่อแล้ว ปกติพวกเขาจะไปนั่งได้ตึกคณะ ดัดกีตาร์ หรือหาอะไรสนุก ๆ ทำแก้เบื่อ ก่อนกลับหอ แต่วันนี้เพชรยกมือปฏิเสธ

“กูจะเอาซีดีไปให้น้องรหัส”

“ที่ไหน”

“ร้านเดิม”

ไทม์กับคณยมองตากันเพื่อตัดสินใจว่าจะตามไปดีหรือไม่

“ไม่ต้องตามมาหรอก กูหาน้องเสร็จ คงกลับไปตักงานวิชาอาจารย์ป้อปต่อ”

“เจอกันพรุ่งนี้มึง” ไทม์พูดแล้วกอดคอดนย์ไปได้ตึกคณะแทน

เพชรแยกจากเพื่อนมาได้ก็เดินด้วยจังหวะปกติกลับไปทางเดิม แต่ใจเขากลับเต้นแรงกว่าปกติ มันทั้งกังวลและตื่นเต้นว่าจะได้เจอ ‘พีสาว’ คนเดิมอีกหรือไม่ เขาไม่เคยเชื่อเรื่อง ‘Love at First Sight’ หรือ ‘รักแรกพบ’ แต่ใบหน้าของอีกฝ่ายก็ไม่หลุดออกจากหัวเขาดลอดสองชั่วโมงที่ผ่านมา เธอคนนั้นไม่ได้สวยจัดชนิดนางเอกในละคร แต่กลับรู้สึกได้ว่าถ้ามองไปทั้งชีวิตจะไม่เบื่อ... ขอใช้คำว่าหน้าอาร์ตมากก็แล้วกัน อีกทั้งผิวก็เป็นสีน้ำผึ้งสวย ไม่ใช่ขาวซีดพิมพ์นิยม

นักศึกษาชั้นปีที่สามเปิดประตูกระจกเข้าไปใหม่ หัวใจเขาเต้นเร็วกว่าเดิม อาการประหม่ากระมัง

ถ้าเจอ... จะทำอย่างไร

แล้วถ้าไม่เจอ... จะไปตามหาได้ที่ไหน

แต่ก่อนที่จะพุ่งชนไปมากกว่าเดิม ก็เห็นตรงที่ใหม่กับบदनัยเคยนั่งยังไม่มีใครจับจอง หัวใจเขาลิงโลดจนแทบกระดอนออกมาจากอก

“ตรงนี้มีคนนั่งไหมครับ”

และเพชรก็ไม่ลังเลที่จะเอาตัวไปไว้ตรงนั้น ทั้งที่ฝ่ามือชื้นเหงื่อไปหมด คนหน้าอาร์ตของเขาเงยหน้าขึ้น เธอสวมหูฟังสีขาว ย่นคิ้วเล็กน้อย กระนั้นก็ยังน้อมมอง แล้วก็พยักหน้า เพชรผงกศีรษะเป็นเชิงขอบคุณ และนั่งนิ่ง ๆ รอน้องรหัส

“นี่ จะไปสั่งกาแฟก็ไปสิ พี่เฝ้าของให้ก็ได้”

แล้ววงค์ที่ตีกันไปหมดว่าจะทำให้เกิดการเจอกันครั้งที่สามได้อย่างไร ก็ถูกทำลายล้างด้วยประโยคแสดงน้ำใจของพี่คนตรงข้าม

“อ้อ... ครับ” เพชรวางเป้ไว้ แล้วเดินไปเหมือนหุ่นยนต์ พอดีกับน้องรหัสส่งข้อความทางไลน์มาบอกว่ารถไฟฟ้าได้ดินถึงสถานี

สามย่านแล้ว

เร็วดีเพชร... จะหมดข้ออ้างอยู่ใกล้เขาแล้ว

และไอน้องสุดที่รักก็มาไวทันใจ! ไม่เหมือนปกติที่เลตได้เลตดี

“พี่เพชร!” เรนเดียร์ สาวสวยหน้าตาจิ้มลิ้มดีกรีหิดคณะและมหาวิทยาลัยโบกมือไหว ๆ วิ่งพรวดมาที่หน้าเคาน์เตอร์ตรงที่เพชรยืนอยู่ เธอสวมชุดนักศึกษา เพราะมีเรียนวิชาต่างคณะตอนสี่โมง

“รอแป็บ หนังสืออยู่ในเป้”

“ไต่ไหน”

“ติดประตู”

เรนเดียร์วิ่งปรี๊ดไปทันที ชนผัดกับหน้าตาที่งามละมุนละไมแบบหญิงไทย

ช่วยแล้ว... เพชรหันขวับ น้องรักนั่งลงบนเก้าอี้ที่เขาวางเป้ Freitag อีกทั้งยังยกมันมากอดไว้ด้วย มันเป็นเป้ที่สายรหัสรวมเงินกันซื้อให้ตอนวันเกิดเขา และเรนเดียร์รับหน้าที่ไปเลือกมาให้ น้องคงผูกพัน แต่... พี่คนนั้นจะเข้าใจว่ายังไง

“อย่ารื้อมั่วซั่ว” เพชรรีบดุ เมื่อวางแก้วอเมริกาโนเย็นลงบนโต๊ะ

“ไม่ทันได้รู้ดชิปลายคะ” เรนเดียร์ตอบเสียงจ้อเลาะตามสไตล์

เพชรดึงกระเป๋ามาถือ แล้วล้วงเอาเอกสารวิชาเลือกที่น้องลงเรียนวิชาเดียวกับเขาออกมายื่นให้

“รักที่สุดเลย! ไปเรียนก่อนนะคะ”

“อือ... ตั้งใจเรียน ได้เกรดดีแล้วเลี้ยงนม”

น้องพยักหน้าหงึก ๆ แล้ววิ่งปรี๊ดปรี๊ดออกไปเหมือนตอนมา เขาหวังว่ากระป๋องทรงสอบของมันจะขาดจริง ๆ เพชรลากเก้าอี้แล้วนั่งลง... นั่งลงทำไมวะ อ้อ เขามีเวลาอีกหนึ่งแก้วกาแฟไซซ์ใหญ่ของร้าน ที่จะสร้างโอกาสครั้งที่สามในการเจอกับพี่เขา

ถามว่าทำไมต้องมีครั้งที่สาม...

คำว่า ‘จิบ’ มันสะกิดที่หัวใจเขาเบา ๆ ตั้งแต่ตอนเรียนหนังสือ
อยู่แล้วละ

พี่เขาพบหน้าจอกอมพ์แล้วบิดขี้เกียจ หัวใจเพชรเต้นแรงขึ้น
มาอีกรอบ

เร็วสิ... ไม่งั้นจะไม่ได้เจอแล้วนะ

“เอ่อ... พี่ครับ”

“เรียกเราเหรอ” คนตรงหน้าเลิกคิ้ว ทำตาโต

น่ารัก... จิบหายในความรู้สึก

“ใช่ครับ”

เพชรเห็นว่าพี่เขาหยุดฟังแล้ว เลยบังคับปากตัวเองให้พูดแผน
ร้ายออกไป

“เอ่อ... ผมอยากได้พี่มาเป็นนางแบบถ่ายภาพวิชาที่เรียนให้
หน่อยครับ”

คราวนี้พี่สาวตาโตขึ้น “คือยังไงนะ”

“คือผมเรียนวิชา Ads Photo เอ่อ... ถ่ายภาพสำหรับงาน
โฆษณา แล้วต้องถ่ายภาพส่งอาจารย์ทุกวิก วิกนี้ผมอยากได้พี่เป็น
นางแบบให้หน่อย พี่พอจะว่างไหม”

เธอเอียงคอเหมือนครุ่นคิด “ถ่ายรูปอะไรอะ ป๊อหรือเปล่า”

เพชรยกมือขึ้นโบกปฏิเสธ “ไม่ครับพี่ ถ่ายครั้งเดียวกับโปรดักต์
อะไรก็ได้ คงถ่ายพวกแชมพูหรือครีมทาหน้าอะไรพวกนั้น”

“อ้อ แบบที่ต้องถือมาใกล้ ๆ หน้าใช่ไหม”

“ใช่ ๆ”

“เอาดี”

เพชรดีใจ แต่ถ้าออกอาการมากไปคงไม่ดี

“เอ่อ... ผมขอไปจองสตูดิโอ ก่อน ได้วันกับเรเฟอเรนซ์ภาพแล้ว
จะอัปเดตเฟียอีกทีนะครับ”

“เงินแลกเปลี่ยนกันไว้ไหม จะได้ติดต่อสะดวก”

เพชรยื่นโทรศัพท์มือถือไปสแกนคิวอาร์โคโดอย่างไร เมื่อพี่เขา
เปิดทางมาแบบนั้น

“น้องเพชร... เหรอ” อีกฝ่ายถาม เพราะมันโชว์รูปไอคอน
อัญมณีสีขาวชิ้นเดียว

“ครับ แล้วพี่ซื้ออะไรครับ”

“ศศิ เรียกศศิก็ได้”

“พี่ศิ...” เพชรทวนคำ เจ้าของชื่อยิ้มรับจนหัวใจเขาเต้นแรง
อีกรอบ

“ไปก่อนนะ”

“อ่า... ครับ กลับดี ๆ นะครับ” เพชรโบกมือลาค้างไว้ คนที่ตัว
เพรียวบางแต่หน้าอกสบิ่มเดินจากไปแล้ว เธอวิ่งหายลงไปตามทาง
ลงรถไฟฟ้าใต้ดิน เพชรอยากขอไปส่งบ้าน แต่เขาคงกลายเป็นคน
ประหลาดน่าดูถ้าทำแบบนั้น เขาไว้รอบหน้าที่เจอกันดีกว่า

พอหันกลับไปบนโต๊ะก็เจอกับเจ้าน้ำสีน้ำตาลอมดำแก้วใหญ่
พิเศษ ตาค้างแน่นไอ้เพชรคืนนี้

ศศิกลับมาถึงห้อง... วางกระเป๋าแลปทอปลงบนโต๊ะ
ทำงานแล้วก็เดินเข้าห้องน้ำเพื่ออาบน้ำชำระร่างกาย รวมทั้งขจัด
ความเหนียวล้าให้หายไป สายน้ำอุ่นไหลรินผ่านทรงวงอกแน่นตึงลง
สู่หน้าท้องแบนราบกับร่องสะดือสวยจนลงไปถึงเบ้าล่าง เธอ
กอบกุ่มฟองสบู่ถูไถไปตามร่างกายและจับโดนเจ้าศัตรูตัวร้ายอีก
เช่นเคย มันชอบดึงเธอกลับมาสู่โลกความเป็นจริงว่าไม่ใช่ผู้หญิง

เต็มตัว ไซ้... เธอยังไม่ได้แปลงเพศ

เจ้าของร่างสีน้ำผึ้งตัวผ้าเช็ดตัวจากรวมมาซบหยดน้ำที่เกาะทั่วร่างกาย โรยแป้งฝุ่นเด็กไปตามซอกต่างๆ ไม่ให้อับชื้น แล้วค่อยหยิบชุดนอนแบบสายเดี่ยวผ้าซาตินมาสวม ศศิไม่คิดจะออกจากห้องไปไหนแล้ว อาหารก็มีอยู่ในตู้เย็น แค่อามาอุ่นในไมโครเวฟก็กินได้แล้ว

เดินออกมาจากห้องนอน แวะดูโทรศัพท์ก็เห็นข้อความไลน์หลายข้อความจากผู้ชายที่เพิ่งเจอกันวันนี้

ศศิกัดริมฝีปากขบคิด เธอไม่แน่ใจว่า... เป็นเรื่องงานล้วน ๆ หรือเด็กน้อยมันอยากจีบเธอด้วย

ไซ้... เธอค่อนข้างมีเซนส์ในเรื่องนี้

แต่... น้องรู้ไหมนะว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิง

เขาเริ่มต้นด้วยประโยคที่ว่า 'ถึงบ้านหรือยังครับ' แล้วต่อด้วยรูปเรเฟอเรนซ์หลากหลายแนวที่ส่งมาให้เลือก ศศิอมยิ้มตั้งแต่เห็นข้อความแรก แต่ยังไม่ตอบ กดไปดูไปเรื่อย ๆ

ศศิ : พี่ถึงบ้านแล้ว

Diamond : พี่อยากถ่ายแนวไหน

ศศิ : คิดว่ารูปไหนจะได้คะแนนดี

Diamond : รูปนี้...

แล้วก็ เป็นภาพนางแบบผิวสี สวมชุดคลุมผ้าเลื่อม ๆ ผมเปียกลู่แนบนหน้าอย่างเซ็กซี่ ในมือถือขวดแชมพู

ศศิ : ก็ถ่ายรูปนี้สิ

Diamond : มันไปไหนหรือเปล่า พี่สะตวงเหวอ

ศศิ : สวมเสื้อคลุมไข่มุขใหม่ละ ถ้าตามเรฟ ก็รับได้อยู่

Diamond : ขอบคุณครับ

ศศิ : แล้วทำไมไม่ถ่ายแฟนตัวเองละ ไข่... ศศิโยนหินถามทาง

Diamond : ผมไม่มี... เพชรตอบไว

ศศิ : แล้วน้องผู้หญิงคนนั้นละ

Diamond : ที่ร้านกาแฟอะนะ

ศศิ : อ่าฮะ

Diamond : น้องรหัส

ศศิ : น่ารักดี... อันนี้ศศิพิมพ์ตามความจริง

Diamond : แล้วพี่ละ มีแฟนหรือยัง

ริมฝีปากสวยยกยืม นั่นไง เซนส์เธอไม่เคยพลาด

ศศิ : ยัง

Diamond : เหลือเชื้อ

ศศิ : ที่พี่สวยแล้วไม่มีคนจีบอะนะ... ศศิหยอด

Diamond : แก่ปุ่นนี้แล้วต่างหาก

เอาใหม่ อยากจะสกริมว่าเด็กเวอร์แล้วเอาสองมือยึดหัว

ศศิ : คิดว่าฉันอายุเท่าไร ห่า!

Diamond : อือ... ยี่สิบสาม ยี่สิบสี่ใหม่... เพชรตอบแบบนั้นเพราะ
ดูออกกว่าพี่เขาไม่ใช่นักศึกษาแล้ว

ศศิ : ยี่สิบเจ็ดจ้า ไหว้แม่สิลูก... เล่นมุกไปเสียหน่อย

Diamond : ตกใจเลย

ศศิ : แก่มากเหรอ

Diamond : ไม่เป็นไร ผมชอบคนแก่กว่า

เดี๋ยวนะ! อะไรคือความเป็นเหตุเป็นผล ศศิไม่พิมพ์ต่อ เพราะ
ไม่อยากให้น้องรู้สึกว่าเขาซ้าของเงินไปจนกลัว อีกส่วนคือเธอก็
ตื่นเต้นทุกครั้งที่มีคนมาจับนั้นแหละ แต่ก็เผื่อใจไว้แล้วส่วนหนึ่งว่า...
ถ้ารู้ว่าเธอไม่ใช่ผู้หญิง ส่วนใหญ่ก็... หายไปเลย
ส่วนคนนี้จะลุ้นดูดีไหมนะ

ศศิ : พี่กินข้าวก่อนนะ

Diamond : ครับ กินให้อร่อย ผมก็ทำการบ้านต่อละ ก็... วอแวใน
ระดับที่กระชุ่มกระชวยหัวใจดี

Chapter 2

ภาพที่ปรากฏบนวีดิโอไฟน์เดอ์ทำเอาสองมือที่ประคอง
กล้องอยู่สั่นเล็กน้อย ไม่น้อยหรอก ก็ประหม่าเอาการอยู่ เพชรต้อง
หายใจเข้าออกลึก ๆ หลายรอบเพื่อเรียกสมาธิให้ตัวเองมีแรงพอจะ
ใช้นิ้วกดชัตเตอร์ เพราะนางแบบที่เขาได้มาอยู่หน้าฉากสีขาวในห้อง
สตูดิโอของคณะวันนี้ไม่ธรรมดาเลย ไม่ธรรมดาขนาดที่ไม่อยากให้
ไอ้โง่มาช่วยวัดแสงด้วยซ้ำ

ส่วนไอ้คนยี่มาช่วยจัดไฟ เขาถึงกับต้องไล่ไปเฝ้าหน้าห้อง
แทน ป้องกันใครที่จะเปิดประตูลี้วจะเข้ามาเห็นเจ้าของผิวสีน้ำผึ้ง
อ่อนที่เพื่อนฝ่ายเมกอัปลงโลชั่นผสมชิมเมอร์ให้ผิวดูไกล่กว่าปกติ
และมีเพชรจะไม่อ่อนปวกเปียกเลย ถ้าผิวที่เป็นประกายระยิบ
ระยับอยู่นั้นไม่ใช่ตรงร่องอกที่สองเต้าทรงสวยเปียดชิด หน้าเขาร้อน
ขึ้นทุกทีที่สติเปลี่ยนท่า ชุดคลุมสีช็อกกิงฟิงก็ตัดขอบด้วยระบาย
ลูกไม้สีดำปาดป้ายอยู่หมิ่นเหม่แสนกลัวว่าจะหลุด

พี่เขาแต่งตัวตามเรเฟอเรนซ์เป๊ะจนเพชรอยากทิ้งหัวตัวเองที่

อาจหาญส่งภาพนั้นไป ก็พีเชกซีไม่แพ้นางแบบวิกตอเรียส์ ซีเคริต อีกทั้งยังมีส่วนผสมที่ลงตัวของความอ่อนหวานแบบสาวไทยใส่ลงไปด้วย เรือนผสมดีดาสนิทเซตแบบเวีตลุด เปิดเผยให้เห็นหน้าผากนูนสวยรับกับดวงตากลมแวววาว ขนตายาวงอน สันจมูกโด่งกำลังดี และริมฝีปากอímชุ่มฉ่ำ ดวงตาราวดวงป่าคู่่นั้นจิกเข้ามาในกล้องอย่างท้าทาย พร้อมยกขวดแชมพูโพลไปเรื่อย ๆ เพราะเพชรบอกว่าเขาจะลั่นชัตเตอร์แบบรัว ๆ

“ได้ภาพที่โอเคบ้างหรือยังคะ” ศศิโพลจนไม่รู้ว่าโพลทำอะไรแล้วจึงร้องถามหนุ่มรุ่มน่อง และลุกขึ้นโดยไม่รอฟังคำตอบ เดินด้วยเท้าเปล่าเลยม้วนฉากสีขาวมาหาคนตัวสูงที่วุ่นวายอยู่กับการเปิดไลฟ์วิวออกมาดูภาพ

ศศิแทรกตัวเข้าไปอย่างถือวิสาสะ หัวแทบจะโขกกับคนที่มิดรวบผมเป็นจุกเรียบริ้อย กลิ่นตัวเพชรหอมอ่อน ๆ ไม่รู้ว่ามาจากน้ำยาปรับผ้านุ่มหรือน้ำหอม ศศิเลยยื่นเช็กภาพกับน่องได้อย่างอารมณ์ดี

นิ้วมือช่างกล้องหมุนนูนบิดนี้ ชูมเช็กตามขอบว่าภาพเบลออกจากกรลั่นหรือไม่ มันมีบางภาพที่ลั่นชัตเตอร์ไม่ตรงจังหวะ แต่ก็มีหลายภาพอีกเช่นกันที่เขาพอใจ สัดส่วนคือกอดมาร้อย สั้นไปเก้าสิบห้า แต่เพราะพีเชกซีอินเนอร์แรงดีไม่มีตก อีกห้าภาพที่ตากล้องตั้งสมาธิได้แล้วจึงโอเคทั้งหมด

เข้าใจแล้วว่าพีเชกซีมีผลต่อสินค้าจริง ๆ หากเขาเจอนางแบบอย่างศศิอยู่บนป้ายบิลบอร์ด คงรีบเข้าไปในซูเปอร์มาร์เกตและซื้อผลิตภัณฑ์แบรนด์นี้มาใช้ทันที และอยากจะอินบอกซ์ไปบอกแอดมินเพจด้วยว่าให้จ้างนางแบบคนนี้ตลอดไป

เพชรลุ่มหลงอยู่กับภาพบนหน้าจอลึก ๆ นั้นโดยไม่รู้เลยว่า

ตัวจริงของนางแบบยีนโกล์เขาขนาดใหญ่ พอเงยหน้าอีกทีก็สะดุ้ง
 อูย... เพราะสายตาเขาไปจับจ้องอยู่ตรงเนินอกพีเขาพอดี พอเงย
 ขึ้นอีกหน่อยก็เห็นความสวยที่มากกว่าการมองผ่านวิวไฟน์เดออร์
 รอยยิ้มเล็ก ๆ ส่งให้แก้มได้รูปมีรอยยิ้ม

ยามไม่จิกตาพีเขาก็น่ารักหวานใสจนอยากชวนไปเก็บภาพ
 ด้วยกันอีกสักหลายทริป

“มันโอเคไหม” ศศิงยหน้าขึ้นมาถามน้องตากล้องที่มองหน้า
 ตัวเองอยู่ก่อนแล้ว

เพชรอึ้ง สมอวันหาคำตอบไม่ทัน จึงเป็นจิ้งหะเงียบกริบ
 แต่หัวใจกลับเต้นโครมคราม

“อะอ๋ม!” ไทม์ส่งเสียงให้ภวังค์นั้นแตกโพละ ยังมีเขาอีกคน
 อยู่ในห้องเด้อสังคม...

“โอเคมากพี”

“งั้นแปลว่าเสร็จแล้วเหอ”

ศศิตาโตประกอบคำถาม เล่นเอาเพชรมองเพลिनอีกรอบ
 ขนตาพีเขายาวและหนากว่าปกติเพราะเพื่อนเขาติดขนตาปลอมให้
 แต่มันก็เข้ากันได้ดีกับทั้งใบหน้า

“เหลืออีกสิบนาทีก่อนถึงคิวไอ้ก๊ีบ มึงจะถ่ายซ่อมไหม” ไทม์
 ยกนาฬิกาดูให้

“ถ้ารูปรวมดีกว่า เดี่ยวจะไปตามदनัยกับไอติมก่อน” เพชร
 หมายถึงเพื่อนอีกสองคนที่มาช่วยเตรียมงานและแต่งหน้าทำผมให้
 นางแบบ

“มึงถ่ายคูนางแบบก่อนไหม” ไทม์ถาม

หัวใจเพชรเต้นแรงขึ้นอีกรอบ

“ปกติเขาก็ถ่ายกันทั้งนั้นแหละ” ไทม์เหมือนเห็นความเล็กล็ก

ในดวงตาเพื่อนสนิทเลยช่วยกลบเกลื่อนให้

ศศิกียินดีมากๆ ไม่ได้คิดว่ามันแปลกอะไร อีกทั้งยังกั๊กมือเรียกน้องไปอยู่หน้าไฟ เพื่อให้ภาพที่ออกมาดูดีด้วย เพชรยื่นห่างออกมาประสาคนคิดไม่ซื่ออยู่ในใจ

ศศิคมยิ้ม ชยับเข้าไปจนชิดน้องอีกนิดแล้วฉีกยิ้มหวาน ไทม์รู้งานเดินมาใกล้จนเลนส์กล้องแทบจะทิ่มหน้าพวกเขา ปากก็บอกว่าเอาหน้าชิดกันหน่อย เลนส์มันแคบ เพชรซึ่งตาใสไฉ่เพื่อนเวอร์ ไทม์ก็ชยับกลั้มเนื้อปากบู้ยไปให้เห็นว่าถ้ามุมกว้างจะเห็นว่าพี่เขาไปเพชรยิ่งถลึงตาหนัก ไฉ่เพื่อนเลวมั่นจิงใจมองนางแบบเขานี้หว่ารอบหน้าเขาจะปิดให้มิด ไม่ต้องให้ใครเข้ามาช่วยทั้งนั้น

“ถ่ายยังคงน้องไทม์ นับด้วยสิ เดียวพี่ศศิม่ทัน” ศศิร้องซัดออกมาเพราะเห็นสองหนุ่มบู้ยไปกันไม่เลิก

พอคนพี่ถามเจ้าของชื่อก็ยิ้มประจบ ทำเสียงอ่อนเป็นเด็กดี นับสาม สอง หนึ่งใน... ให้อย่างว่าง่าย จนเพชรนึกอยากถีบเพื่อนตัวเองขึ้นมา

“เดี๋ยวฎไปตามพวกช่างนอกให้” ไทม์ถ่ายเสร็จก็ยื่นกล้องให้เพชรถือ

ภาพล่าสุดที่โชว์คือแก้มเขาสองคนแทบจะแนบกัน เห็นแล้วก็หน้าร้อนๆ พิลึก แต่พอนึกขึ้นได้ว่าหน้าออกหน้าใจพี่เขายังบะลึกก็ เพชรก็สไลด์ตัวไปที่กระเป่าเป้ของตัวเอง ล้วงเอาเสื้อกันหนาวมายื่นให้

“...” ศศิเลิกคิ้ว

“ไป ปิดไว้” เพชรเบือนหน้าไปอีกทาง เล่นเอาคนฟังอมยิ้มเจ้าเล่ห์

“หวงเหวอ” คนเสียงใสเข้าแหย

เพชรนิกมันเขี้ยวขึ้นมาเลย

“เคารพครับ ไม่อยากให้คนอื่นเห็น”

ศศิรับเสื้อมาแล้วก็ขมวดคิ้ว สรุปลมันยังงั้นนะ ประโยคคำตอบดูไม่สมเหตุสมผล แต่ก็ไม่มีเวลาให้คิดต่อ เนื่องจากเพื่อน ๆ ของน้องเข้ามาพอดี ทุกคนไปยืนรอที่ฉากขาว ส่วนเพชรวางกลิ้งกับขาตั้ง แล้วกดเวลานับถอยหลัง ก่อนจะเดินกลับไปยืนตรงที่ว่างข้าง ๆ ศศิที่คนอื่นเว้นไว้ให้ ไฟแดงกะพริบถี่ ๆ แล้วก็ได้ยินเสียงซัดเตอร์ลั่น เพชรวิ่งมาเช็กความเรียบร้อย แล้วก็ยกมือไหว้ทุกคนที่ทำให้งานเสร็จ

“รอแป็บนะครับ เดี่ยวผมไปส่ง” เขาบอกศศิที่กำลังจะไปเปลี่ยนเสื้อผ้า

“ส่งที่?”

“พี่จะไปไหนล่ะ”

“คอนโด”

“นั่นแหละ ผมก็ส่งคอนโด”

“ไม่มีเรียนแล้วเหรอ”

“วันนี้ไม่มีเรียน เอาไว้ทำงานแบบนี้แหละ”

“อ่าฮะ แล้ว... บ่ายนี้ทำอะไรเหรอ”

“ก็แต่งรูปพี่ แล้วก็ทำกราฟิกใส่พวกแบนด์ เฮดไลน์ต่าง ๆ”

“ยุ่งเลยสิ”

“ก็อ่า...”

“พี่คืออยากไปไหน อยากชวนมันทำอะไรก็พูดเลยครับ เพื่อนผมมันโง่ รอมันชวนก็คือชาติหน้า” ไทม์แหกปากมาจากมุมห้อง เขากับदनัยอยู่ช่วยจัดไฟจัดพรอบให้ก๊ิบ เพื่อนผู้หญิงในภาคฟิล์มด้วยกันที่จ้องห้องต่อ

เพชรยิงฟัน พร้อมชูนิ้วกลางให้เพื่อนที่ทำให้เขาดูอ่อนใน
สายตาสติ

สติหัวเราะขำ ก็ดูคนดูเพื่อนสิ หนูแดงไปหมดแล้ว จะว่าไปเพชร
ก็หนูแดงตั้งแต่ตอนอยู่หลังกล้องแล้วละ

“พี่อยากไปไหนเหรออ”

เพชรเลิกอ่อนหันมาตีหน้าจริงจังถาม

“วันนี้ยังไม่ได้กินกาแฟเลย ชักจะปวดหัวแล้วเนีย”

เขาเคยได้ยินมาบ้างว่าคนที่ดื่มกาแฟทุกวัน หากวันไหน
ขาดไป เส้นเลือดในสมองจะออกอาการประทุ้ง

“งั้นเดี๋ยวผมพาไปซื้อที่ตึกบัญชาฯ ผมจอดรถแถวนั้น มีทั้ง
อินทนิล อเมซอน”

สติ ไทม์ และदनัยกลอกตาเป็นจิ้งหะเดียวกัน และหนุ่มผม
เกรียนยังถอนหายใจแรงใส่ด้วย

“พี่บอกมันไปเลยครีบว่าจะชวนไปนั่งร้านคาเฟ่น่ารัก ๆ ด้วย
กัน หรือจะไปนั่งร้านกาแฟดริปสเตอร์ก็ว่าไป ไม่ใช่ซื้อแบบ
เทกอเวียกลับบ้านแล้วแยกทาง” ดนัยเสริมให้

เพชรหุ้ร่อนอีกแล้ว เขาดูโง่ซ้าซ้อจนมากอ๊ะ บอกตรง ๆ แต่ใคร
มันจะกล้ารุกแรงขนาดนั้นวะ

“ขอบคุณน้อง ๆ ทั้งสองมากนะคะ” สติหันไปขยิบตาให้

“พี่จะชวนเราไปนั่งกินกาแฟที่เอกมัยคะ แต่ว่าขอกลับไป
อาบน้ำสระผมที่คอนโดก่อนแป๊บเดียว โอเคไหม”

ไมโอเคก็ต้องโดนเพื่อนบูลลี่แล้วไหม

“ครับ” เพชรเลยตอบได้แค่นั้น

สติยิ้มกริ่ม แล้วจึงรวบเอาถุงกระดาษใส่เสื้อผ้าที่สวมมา
เดินไปเข้าห้องน้ำ รอเพชรเก็บของเสร็จ จะได้ไปที่รถพร้อมกัน

จังหวะที่หนุ่มเซอร์เดินออกจากประตูห้องสตูดิโอ ชายฉกรรจ์ประมาณสิบชีวิตก็กรูเข้ามาคิดว่าคอเสื้อยืดของเขาเอาไว้เตรียมชู้กรรโชก

“อะไรของพวกมึงเนี่ย” เพชรไม่ได้ตกใจ เพราะคู้หน้าคู้ตากันดี มันไม่ได้มาหาเรื่องแน่

“นางแบบมึงแบบ... หน้าดีมาก”

“หุ่่นคือแบบแซ่บหลาย”

“ไปหามาจากไหนวะ ผู้เชี่ยวชาญด้านผลิตคณะอย่างกุกกรีนแล้วรู้เลยว่าไม่ใช่คนในมหา’ลัยเราแน่ๆ”

“งานสัปดาห์หน้ากูอยากได้เขามาถ่าย ขอคอนแทกต์หน่อย”

เพชรโบกหัวเรียงคน สรุปคือมาชู้กรรโชกเบอร์พีดี... ฝันหอะ

“กูดูหน้าพีเขาได้คนเดียว”

“หุ่่นเขาภูเห็นได้คนเดียว”

“ไปหามาจากไหนไม่ใช่เรื่องของมึง”

“ไม่ให้! และเขาจะไม่ถ่ายงานให้ใครนอกจากกู จรัม!”

ตอบเรียงตัวเสร็จก็หอบ จนต้องอัดอากาศเข้าปอดแรงๆ

“เพชร มึงดูเกรี้ยวกราดนะครับ หรือ... อ๊ะๆ ไม่ใช่แค่นางแบบหนึ่งในในกลุ่มถามขึ้นมาอย่างกุ่มกรีม

“ข่าวนี้อันใหญ่โต สาวๆ ป้าๆ น้าๆ อ่าๆ ต้องน้ำตาตก มึงจะต้องไม่ได้น้ำพริกจากร้านในโรงอาหารอีกต่อไป เพราะน้องเพชรมีแฟนแล้ว”

“หุบปากไปเลยพวกมึง ตอนนี้อย่างไรก็ได้เป็นอะไรกันไว้”

“แปลว่า Soon Soon นี่จะเป็น”

“ไม่ยุ่งสักเรื่อง!”

เพชรตะโกนตามสไตล์ที่พวกเขาเล่นกันบ่อยๆ แล้วก็วิ่งแหวก

วงไปปรับศติที่ออกมาจากห้องน้ำ

ศติตาโตเป็นนงกับฝูงชายฉกรรจ์ที่มองตามเพชรมา

“มีเรื่องกันหรือ” เธอถามเสียงเบาให้ได้ยินกันสองคน

“พี่ห้ามไปถ่ายแบบให้ใครนอกจากผมนะ”

คิ้วเข้มจากดินสอเขียนคิ้วขมวดมุ่น

“ทุกคนเป็นอันตราย ยกเว้นผม” เพชรเสริมให้

ศติขมวดคิ้วหนักไปอีก น้องเลยเริ่มลนลาน

“พี่เป็นนางแบบส่วนตัวของผม”

เหตุผลพอจะฟังขึ้นไหม แต่ใจซึ้นซึ้นมาหน่อย เพราะศติ
อมยิ้มแล้ว

แต่... เป็นยิ้มเจ้าเล่ห์ว่ะ

“แค่นั้น?”

“อ้อ อើ! ครับ พี่จะให้แค่นั้นละ”

“ก็ถ้าบอกว่า... หวงสักคำ พี่ก็จะยอมเชื่อฟังเราเลย”

ระเบิดตัวเองตายไปเลยดีกว่า หูเพชรเร่งสีเร่งยิ่งกว่าหัวรุ่น
ของปลาทอง ศติก็ยิ้มล้อ คนทำอะไรไม่ถูกจึงคว้าเอาของที่อยู่ใน
มือพี่มาช่วยถือแก้แค้น ศติยิ้มมือไว้ไม่ยอมส่งให้

“อย่าดื้อสิ!” เพชรขึ้นเสียง... เขิน ดูออก

“บอกว่าหวงก่อนแล้วพี่จะเชื่อฟัง”

ตากลมพร้อมขนตาปลอมจ้องหน้าคนตาขวางแต่หูแดงอย่าง
ซุกซน อีกทั้งยังกัดปากได้นำเอามือไปยี้แก้มที่สุด

“...”

“ว่าไง...” ศติถาม

“หวง! พอใจหรือยังครับ” เกรี้ยวกราดกลบเกลื่อนไปอีก

“อ้อ... เชื่อฟังแล้ว”

คนสวยตอบรับอย่างร่าเริง ยิ้มกว้างจนเพชรตาพร่าเหมือนเห็นทุ่งกุหลาบบานพร้อมกันตรงนั้น

เพชรเดินลิว ๆ พาศศิลาอดอุโมงค์ใต้ถนนมาฝั่งอีกฝั่งหนึ่ง ของมหาวิทยาลัย เพราะเขาจอดรถไว้แถวนี้ ศศิไม่ได้หยุดหงิด เพราะรู้ว่าน้องคงทำอะไรไม่ค่อยถูก เธอเลยเดินตามมาเงียบ ๆ มารู้ตัวอีกทีก็ตอนเพชรหยุดที่ข้างรถโพล์กสวาเกน บีเทิล สีฟ้าอ่อน

“รถน่ารักจัง” ศศิชมทันทีที่รุ่นน้องเปิดประตู และเอาของไปเก็บที่เบาะหลัง

“ตอนแรกจะซื้อรถเต่าแบบคลาสสิก แต่เขาไม่ผลิตแล้ว มือสองมันก็เก่าไป แม่ไม่ยอมให้ขับ เลยได้เจ้านี่มาแทน”

รถรุ่นนี้มันดูโค้งมน สีก็หวาน ส่วนใหญ่เห็นผู้หญิงใช้ แต่พอมาเป็นผู้ชายเซอร์ ๆ ขับเลยดูน่ารักไปอีกแบบ

“มันก็เต่านะ เต่าโมเดิร์นหน่อย” เพชรอธิบายต่อ

“น่ารัก”

“ใช้ใหม่ ขับ ๆ ไปผมก็หลงมันเหมือนกัน”

“พี่หมายถึงเพชร ดูเป็นผู้ชายปุกปึ้กน่ารัก”

“ผมอยากเท่ใหม่ล่ะ” เพชรทำหน้าอูฐ

“ตอนถือกล้องก็เท่แล้วไง ผสม ๆ กันเจ๋งดีออก พี่ชอบ”

“อ่า... ครับ” ถึงกับต้องเกาจมูกแก้เขิน พี่เขากล้าพูดกล้าคุยไปหมด จะมีแต่เขานี้แหละที่อยู่ในกระดองเหมือนคุณเต่า แล้วพอทำอะไรไม่ถูก เจ้าของรถก็เดินอ้อมมาเปิดประตูให้ศศิ คนพี่ยิ่งกรีดกรีดในใจเข้าไปใหญ่ พอเข้าไปนั่งเรียบร้อย เพชรก็ตรวจเช็คว่ามีอะไรยื่นออกมาแล้วจึงปิดประตูให้เบา ๆ

คอนโดศคิอยู่แถวถนนเพชรบุรี ใกล้กับสถานีรถไฟฟ้า
ใต้ดิน เธอจึงยังไม่ได้ซื้อรถ ใช้บริการขนส่งมวลชนเอา แต่ก็มีย
สตिकเกอร์สำหรับจอดรถในอาคารติดกระเป๋าสตางค์ไว้เสมอ เพื่อมี
เพื่อนมาส่งแล้วอยากจอดก็ติดได้ทันที ไม่ต้องไปเสียค่าที่จอดให้
วุ่นวาย เมื่อเพชรขึ้นมานั่งเรียบริ่อย เธอก็ยื่นให้น้อง

เพชรเองก็อยู่คอนโด เขาเลยเข้าใจ และแอบใจเต้นแรงขึ้นมา
สองสเดบ ‘พี่เขาไว้ใจเราจังวะ ในขณะที่เรายังไม่ไว้ใจตัวเองเลย’
เล็กน้อยอยู่ในใจ แต่ก็ไม่แสดงออก จัดการแปะแผ่นสติกเกอร์ลงบน
กระจกหน้ารถเรียบริ่อย ก็รับคีย์การ์ดสำหรับเปิดไม้กันทางเข้า
คอนโดมาด้วย เขาคดจีพีเอสเพื่อให้ชัวร์ว่าจะไม่โชวีหลงตั้งแต่
ครั้งแรกที่ไปส่ง สองมือใหญ่กุมพวงมาลัยแน่นมาก ทั้งที่ปกติวางมือ
ข้างหนึ่งไว้ที่ตักแล้วใช้สองนิ้วของมืออีกข้างประคองหลวม ๆ เท่านั้น
ถ้าไอ้โหม่หรือदनัยมาด้วยก็จะดูออกว่าเขาเกร็ง

“ขับรถดีจัง” ศคิหันมาชวนคุย เมื่อเห็นว่าแม้จะมีรถ
มอเตอร์ไซด์ปาดหน้า เพชรก็ไม่สบถด่าเหมือนแท็กซี่บางคน อีกทั้ง
ยังขับรถวันระยะไม่จู้จ้นต้องเบรกระชาก

“ก็มีพี่นั่งอยู่ด้วย ผมก็ต้องดูแลความปลอดภัย”

“แล้วถ้าอยู่คนเดียวก็จะขับเร็วเหอ”

เพชรขยับปากไปมาเวลาใช้ความคิด “ก็เร็วบ้างนะ ถ้าถนนมัน
โล่ง แต่ก็ไม่ประมาทอะ สงสารคนที่รอเรากลับบ้าน”

ศคิกดบวทหนึ่งใจ “ถ้าคนขับแท็กซี่ทุกคนคิดเหมือนเพชร
ก็ดีเนอะ บางคันขับนำกลัวจนพี่ต้องสวดมนต์ไปตลอดทางเลย”

“พี่ไม่ขับรถเหอครับ”

“ก็ซื้อคอนโดติดรถไฟฟ้าใต้ดินแล้วไง เลยไม่ได้ซื้อรถ”

“อ่า... ผมสามารถบอกว่าจะพยายามไปรับไปส่งพี่ได้เลยหรือ

เปล่า ผมไม่อยากดูอ่อนเหมือนตอนอยู่ในสตูดิโอ”

ศศิอยากเปิดกระจกกออกไปกรี๊ด... ‘ตอนน้องเงินอายก็น่ารัก แต่พอพูดตรง ๆ แล้วก็แบบตรงมากจนรู้สึกว่าการสวดยกกว่าทุกคนบนถนนเพชรบุรีเลยจ้าตอนนี้’

“อยากมาก็มาสิ” ตอบกลับไปอ้อมอ้อมน่ารัก ไม่ได้แสบนะ แต่ก็เงินอายน้องบ้าง

“ขอบคุณครับ”

ได้ยินเสียงถอนใจโล่งอกของเพชรด้วยศศิยิ่งยิ้มกว้าง แล้วก็ต้องหาทางหยุดเงินด้วยการหันออกไปมองข้างทาง

ไม่นานโพล์สวาทเคนสีสวาก็เลี้ยวเข้าเขตคอนโดสูง เพชร
ตะบัตรผ่านเข้าประตู แล้วก็เลี้ยวเข้าไปตามคำบอกของศศิ

“พี่ขอเวลาสิบนาที เพชรรอที่ล็อบบี้ก่อนนะ”

เด็กมหา’ลัยปีสามพยักหน้าหงิก ๆ นึกขอบคุณเจ้าที่เจ้าทางที่เขายกมือไหว้ตอนขับรถผ่านศาลพระภูมิ ที่พี่คนสวดยังเว้นระยะไว้บ้าง ชินโดนชวนขึ้นห้องตอนนี้เขาคงปั่นหน้าไม่ถูก หากไม่ขึ้นก็กลัวจะโดนประณามว่ากาก แต่ถ้าขึ้นก็รู้สึกว่เร็วเกินไป เขาอยาก ‘จีบ’ พี่ศศิก่อน แต่ทำไมบางทีก็รู้สึกเหมือนตัวเองโดนจีบมากกว่านะ

นั่งสำรวจอะไรเพลิน ๆ สลับกับหาเส้นทางไปร้านกาแฟที่พี่สาวคนสวดยบอกไว้ไม่ทันเปื่อกี้ได้กลิ่นหอมสดชื่นลอยมาเตะจมูก ชายหนุ่มละลายตาจากโทรศัพท์ก็เห็นขาอ่อนเนียน ๆ ใฝ่ล่พันกางเกงยีนขาสั้น เสื้อเชิ้ตสีขาวตัวโคร่งดูสบาย ๆ แล้วก็ใบหน้าที่คุณศศิอ่อนกว่าปกติ เพชรมองเพลินจนเจ้าของใบหน้าสวดยเริ่มไม่มั่นใจ

“ไม่แต่งหน้าแล้วไม่โอเคเหรอ พี่รีบลงมา กลัวเพชรรอนาน เลยกาแค่ครีมกันแดดกับแป้งฝุ่น”

“ชอบ...”

เดี๋ยว... นายเพชร หลุดปากอะไรออกไปอีกแล้วเนี่ย

ศศิย์มชนได้ใจ “แล้วเพชรชอบพีแบบไหนมากกว่า แต่งหน้า กับไม่แต่ง”

เพชรมองสำรวจหน้าศศิ์กรอวกก่อนตอบคำถาม พีเขาไม่ได้ หน้าไลน์เหมือนเพื่อนในคณะบางคน มีคิ้วที่เข้มพอดี อีกทั้งยังดูสวย ทรงเกาหลี ตากลมโตเป็นประกายสุกใส หนึ่งตาสองชั้นกับแพขนตา ดำยาว ยามกะพริบพริบ ๆ แล้วนี่ถึงผีเสื้อที่ตอมดอกไม้ จมูกโด่ง ทรงหยดน้ำ รับกับปากรูปกระจับสีแดงเรื่อ ดูสุขภาพดี พอมายอยู่บน ทรงหน้ารูปไข่ ที่มีแก้มอ้มพร้อมลักยิ้ม ประกอบกับผมสีดำม้วบ ขึ้นเป็นมวยกลางศีรษะ ก็ช่างเหมาะเจาะลงตัว หมดลคุณนางแบบ เพียร์ช ๆ กลายเป็นเด็กสาววัยใสไปเลย

“ที่จริงก็ชอบ... ทั้งสองแบบครับ”

“อยู่เป็นจริง ๆ” ศศิ์จิ้มจมูกคนน้องอย่างมันเขี้ยว

“ไปกันดีกว่าครับ ผมหิวกาแฟแล้ว” เพชรเปลี่ยนเรื่อง หมุนตัว นำศศิ์กลับไปที่รถ

ศศิ์มองตามแผ่นหลังนั้นด้วยรอยยิ้มมีความสุข มันเรียบง่าย และสบายใจดีจัง

นั่งฟังเพลงเพราะ ๆ ในรถไม่เกียยี่สับนาที่ก็ถึงร้านกาแฟ ที่ตั้งอยู่ได้ร่มไม้ใหญ่ อยู่ลึกเข้าไปในซอยเล็ก ๆ กลางเอกมัย สร้าง เป็นทรงสี่เหลี่ยมเรียบ ๆ มีปูนเปลือยตัดกับกระจกบานใหญ่ เดิน ขอบด้วยไม้จริงสีธรรมชาติ ให้บรรยากาศสบายตา

เวลาใกล้เย็นแบบนี้ลูกค้าน้อย พวกเขาเลยได้โต๊ะริมกระจกที่ มองออกไปเห็นพื้นที่สีเขียวพอดี

“พีตี้มอะไร ผมไปสั่งให้” เพราะต้องสั่งที่เคาน์เตอร์ เพชรเลย
 อาสา

ศศิเคยมาก่อนแล้ว รู้เมนูดีเลย์สั่งอเมริกาโนเย็นไม่ได้น้ำเชื่อม
 ไป รอเพชรกลับมาพร้อมเบอร์รี่โต๊ะแล้วก็ชวนน้องไปตักขนมไทยที่
 วางอยู่ในกระจาดไม้สาน รอให้คนมาหยิบไปคิดเงิน

“กินเป็นไหม” ศศิหันหน้ากลับมาถาม เธอคิดว่าเด็กสมัยใหม่
 อาจจะไม่เคยกินพวกขนมไทย

“ขนมต้มเคยกิน อร่อยดี”

“งั้นเอานะ ก็อันดี”

“ผมกินอันเดียว”

“ไม่ชอบกินขนมหวานเหรอ” ผู้ชายบางคนเป็นแบบนั้น

“ผมอยากกินข้าวเหนียวสังขยาด้วย” เพชรตอบตามจริง

“ชอบเหมือนพี่เลย ใจตรงกัน”

เพชรกำมือแน่น นี่เขาโดนหยอดอีกแล้วปะ

ศศียิ้มยั้งฟัน ก่อนจะเดินไปคืบกระตุงใบตองเล็กๆ ที่ใส่
 ข้าวเหนียวสังขยามาวางบนจานสองชั้น

“เพชรอยากกินอะไรอีกไหม” คนตัวเล็กกว่าเงยหน้าถาม

“พอแล้วครับ พี่ละ อยากกินอะไรอีกก็หยิบสิ”

“กลัวกินไม่หมด” ศศิทำปากอยู่ ตาก็มองไปที่ขนมถ้วยด้วยความ
 ความลังเล

“เอามาถ้าพี่อยากกิน ถ้าไม่หมดผมช่วยเอง”

“น่ารักที่สุดเลยคะ”

ชมแล้วก็ยิ้มน่ารักให้อีก คือยิ้มเปลืองมาก อีกทั้งยังน่ารัก
 อยากจับมายิ้มแก้มตลอดเวลา หรือเขาต้องรูกแบบรวบรัดไปเลย...
 พี่ครับ เราคบกันเลยได้ไหม แบบนี้เหวอ

“เหม่ออะไรคุณ” ศศิกระแทกศอกเบาๆ ใส่รุ่นน้องที่ยืนขยับปากมูบมิบตอกอยู่ในวงค์

“เปล่าครับ”

“ไปนั่งไป เดี่ยวพี่ไปจ่ายเงินเอง”

“ผมเลี้ยง”

“เลี้ยงทำไม”

“ก็... พี่มาช่วยงาน เป็นนางแบบให้”

“สนับสนุนการศึกษาไง พี่ได้บุญแล้วล่ะ ไม่รับเป็นเงินแล้ว”

“ผมไม่สบายใจ ไม่กล้าให้พี่ช่วยแล้ว ถ้าเป็นแบบนี้” เพชรบอกตามตรง เขาไม่อยากจะทวงเวลาศศิเปล่าๆ

“งั้นคนละครั้ง เมื่อกี้เราจ่ายค่ากาแฟไปแล้ว พี่จ่ายค่าขนมไอศกรีม”

“ไหนบอกว่าจะไม่ดื้อไง ถ้าพูดคำว่าหวงให้ฟัง”

พอโดนทวงถามแบบนี้ ศศิก็คอดเอ็นดูไม่ได้

“นี่ไม่ได้เรียกว่าดื้อค่ะ เรียกว่าเราคุยกันด้วยเหตุผล เพชรจะสปอยล์พี่ตะพึดตะพือไม่ได้ ไอศกรีม ถ้าเราจะ... เอ่อ... คุยกันไปอีกนานๆ ก็ต้องเริ่มจากเรื่องพวกนี้แหละ”

พอโดนคนโตกว่าสอนเพชรก็เริ่มรู้สึกไม่คลุกอีกแล้ว

“ผมก็ยังไม่สบายใจอยู่ดี” น้องบ่นอุบ

“ไม่หน้ามูยแล้ว ไม่หล่อนะคะ” ศศิทำมือโอ้เอ้

“ผมโตแล้วนะพี่”

“แต่พี่แก่แล้วล่ะ”

เจอแบบนี้เข้าไป จากที่อารมณ์กรุ่นๆ อยู่เพชรก็เกือบหลุดคำ

“อารมณ์ดีแล้วใช่ไหม เข้าใจพี่สินะเพชร ถ้าเราจะคุยกันนานๆ เราก็ต้องสบายใจกันทั้งสองฝ่าย เจอกันคนละครั้งทาง ไม่งั้นเราจะ

ไม่ได้คุยกันนาน ๆ นะคะ”

โดนพี่เขาหยอดทุกทางขนาดนี้ ไม่ยอมก็ไม่ได้แล้วไหม คน
เด็กกว่าเลยพยักหน้าให้ยกนี้พี่เขาชนะไปก่อน

‘ดูเหมือนพี่เขาจะเข้าใจแล้วนะว่าเรากำลังจีบ...’

Chapter 3

พอดครบหนึ่งสัปดาห์ นักศึกษาวิชาภาพนิ่งเพื่องานโฆษณา ก็กลับมานั่งกันหน้าสลอนในห้องเรียนอีกครั้ง หลายคนยังเหงื่อไม่แห้งดี เพราะเพิ่งวิ่งมาร้านอัดรูปถ่าย ซึ่งแน่นอนว่าต้องชอตเป็นพิเศษในวันที่ต้องส่งงานแบบนี้ เพชรไม่ได้เป็นหนึ่งในนั้น อยากรู้ไหมว่าเพราะอะไร... ก็เพราะนางแบบในภาพช่วยกระตุ้นให้เขาอยากทำงานให้เสร็จไว ๆ ไงล่ะ แต่งภาพเสร็จก็ส่งไปออนไลน์ ถามพี่เขาว่าชอบโทนสีไหม อยากให้ปรับอะไรหรือเปล่า พอใส่แฮดไลน์หรือก๊อปปี้อื่น ๆ ลงไปก็ส่งไปขอคำปรึกษาอีก เสร็จแล้วก็ทำให้พี่เขาดูอีกสามสี่ออฟชั่น เพื่อจะได้มีเรื่องทักไลน์พี่เขาไปในแต่ละวัน พอเกือบถึงวันส่งก็รีบไปอัดรูปให้เสร็จ อีกทั้งยังใส่กรอบสวยงาม จะได้มีเรื่องแวะเอาไปให้พี่เขาที่คอนโด มั่นวนเวียนอยู่แบบนี้แหละ เพชรเลยนั่งเหงื่อแห้งกว่าใครเพื่อน และภาพที่ต้องส่งงานวันนี้ทั้งหมดก็ถูกนำไปแปะเรียงบนผนังด้านหนึ่งของห้องเรียบร้อยแล้ว

อาจารย์ให้คะแนนส่วนหนึ่งจากการไหวต ทุกคนต้องไปลง

คะแนนว่าชอบภาพไหน จากนั้นอาจารย์ค่อยเลือกภาพยอดเยี่ยม
กับยอดเยี่ยมมาสอนเพิ่มเติม เพื่อบอกข้อดีข้อเสียของแต่ละภาพ แล้ว
ก็รอกคะแนนกันไปใช้เวลาครบสองชั่วโมงนั้นแหละถึงจะเสร็จ และ
เพชรก็ได้เก็บजूดห้ำจากคะแนนเต็มสิบ ซึ่งสูงสุดสำหรับคลาสวันนี้
อ่า... มีเรื่องให้คุยกับพี่เขาแล้ว
เพชรกดไลน์หาทันที

Diamond : ผมได้คะแนนเยอะสุดในคลาสเลยวันนี้

ศศิไม่ได้ตอบกลับมาทันที เพชรรู้ว่าช่วงนี้พี่เขาทำงานแปล
หนังสือเล่มหนึ่งอยู่ และใกล้ถึงเดดไลน์ต้องส่งแล้ว

“หงอยเป็นหมาเลยมึง” ไทม์เดินมากอดคอ “อุตสาห์ได้ที่ออป
ไปฉลองที่ไหนดี”

“ใครเขาจะไปฉลองกับมึง เขาคงอยากไปฉลองกับนางแบบ
เขามากกว่า” ดนัยมาช่วยผสมโรง และหัวเราะคิกคักใส่เพชรด้วย
เพราะเห็นอยู่ว่าพี่คนสวยเขาไม่ตอบไลน์มัน

“ซันไหนแล้วเพชร เป็นแฟนกันยัง”

“เร็วไปมึง” เพิ่งมีครั้งแรกที่เพื่อนทั้งสองเว้นวรรคให้เพชรตอบ
บ้าง

“พี่เขาก็ชอบมึงเปล่า คุยกันทุกวันไม่ใช่หรอ” ดนัยถามเป็นการ
เป็นงาน สรุปคือพากันเดินไปหาอะไรรองท้องที่โรงอาหาร

“ก็คุยเรื่องงาน”

“จบงานแล้วมึงก็จะเลิกคุยกับพี่เขาแล้วดิ”

เพชรทำหน้าที่จ๊อยอย่างปิดไม่มิดเลย ไทม์ขำก้ำกึ่ง สงสารก็
ด้วย แต่ขอขำก่อน

“ก็คงรอกงานวิกหน้า ยังไงก็ต้องถ่ายคนไปอีกหลายรอบเปล่าวะ กูก็คงถ่ายพีศิไปเรื่อย ๆ”

“แล้วมึงรอกอะไร ทำไมไม่ขอคบวะ” ดนัยถาม

“ก็... ไม่รู้ว่ะ เหมือนเพิ่งรู้จัก กูกลัวเร็วไป แล้วพีเขาจะปฏิเสธกลับมา ยังไงพีเขาก็เป็นผู้หญิงนะเว้ย โตแล้วด้วย ไม่ใช่รุ่น ๆ เดียวกัน”

“แล้วมึงไม่อยากรอดเจนหรือไง ไม่งั้นพีเขาก็ไปคุยกับใครก็ได้ นะเว้ย คิดดูดี เขานั่งร้านกาแฟทำงานทุกวัน เด็กมหา'ลัยเรามีเป็นพัน มึงคิดว่าจะไม่มีใครคิดเหมือนมึงเลยหรือไง”

“กูยังคิดเลย” ไทม์ยกมือ

เพชรแทบเอาสันแมคบุ๊กฟาดกบาลเพื่อน

“กูไปหาพีศิละ อยู่กับพวกมึงไว้สาระชิบหาย”

“เนาะ หวงเก่ง... รู้หรือว่พีเขาอยู่ไหน”

“เขาบอกว่าจะมานั่งร้านกาแฟที่ C Square” เพชรหมายถึงร้านที่พวกเขาเจอคนสวยครั้งแรก อยู่ติดกับรั้วมหาวิทยาลัยนี่แหละ

“แล้วทำเป็นเด่อกลบเกลื่อน มึงแม่ง”

“ก็พีเขาไม่ได้บอกให้กูไปหา กลัวสะเหลือ แต่กูหวงด้วยเลย หน้าด้านไปก็ได้”

“แล้วพีเขาต้องบอกมึงทุกเรื่องเลยหรือไง พีเขาจีบมึง หรือมึงจะจีบพีเขา คิดสิคิด” ไทม์แทบจะเอาแมคบุ๊กในมือเพชรฟาดหัวเจ้าของมันกลับไปให้หายไ้

“เขาจะรำคาญกูไหมวะ”

“กูกับไอ้दनัยเนียรำคาญ ไปสักที ลำไย” ออกมือไล่เพื่อนอย่างไม่เกรงอกเกรงใจแล้วก็ทิ้งเพชรไว้ตรงนั้น พวกกันแยกไปสั่งอาหาร

คนโดนเพื่อนเมินส่ายหน้า ตัดสินใจเดินตัดโรงอาหาร ทะลุ

ประตูคณะมุ่งหน้าไปยังศูนย์การค้าข้างสถานศึกษาทันที ไปวัดดวง
เอาแล้วกันว่าจะโดนไล่เตะเปิดไหม

เพชรเดินเร็วมาตลอด พอใกล้ถึงร้านกาแฟก็รู้สึกขาหนัก

ขึ้นมาราวกับมีก้อนเหล็กถ่วง ด้อม ๆ มอง ๆ ผ่านกระจกแบบคน
ขี้อายทั้งที่ปกติก็ไม่ใช่ ศศิโดดเด่นจากคนอื่น พี่สาวคนสวยนั่งขมวด
คิ้วอยู่ตรงหน้าคอมพิวเตอร์เครื่องเดิม เพชรตัดสินใจผลักกระจก
เข้าไปแล้วเดินดุ่ม ๆ ไปหยุดอยู่ฝั่งตรงข้าม เมื่อเงาร่างดำทะมึนมา
บดบังแสง ศศิที่ตกอยู่ในภวังค์ตัวอักษรก็เงยหน้าขึ้นมามองคนยืน
ค้ำหัว

“นั่งสิ” พอเห็นว่าเป็นน้องที่ชินตากับบอกเรียบ ๆ แล้วหันไปดู
โทรศัพท์ตัวเอง ว่าเพชรไลน์บอกว่าจะมาแล้วตัวเองไม่เห็นหรือ
ยังงัยกัน

“โ๊ะ... เก่งมาก” ข้อความสุดท้ายคืออวดคะแนนต่างหาก ศศิ
ยิ้มรำเริงจนคนมองใจยวบ

“กินอะไรไปสั่งเร็ว พี่ცი่เลี้ยงเอง ให้รางวัลคนเก่ง”

เพชรรู้สึกว่าตัวเองเป็นเด็กน้อยห้าขวบทันที เมื่อก่อนแม่เขา
ก็ให้รางวัลแบบนี้แหละ แต่พอโตขึ้นมัธยมปลาย ความต้องการก็
ไม่ค่อยตรงกัน ไม่ว่าจะเพชรจะได้ดีในทางถ่ายรูปอย่างไร แม่ก็ไม่ชื่นชม
อีก เพียงแต่สนับสนุนเงินซื้อกล้องให้ตามที่เขาขอเท่านั้น

ศศิเอียงคอมอง แล้วทำตาโตเพราะเพชรยังไม่ยอมเคลื่อนตัว
ไปสั่ง เธอนึกได้ว่าอาจเป็นเพราะยังไม่ได้หยิบเงินให้น้องหรืออาจ
จะต้องหาอะไรที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นให้เจ้าตัว ไม่รู้ว่าการได้คะแนนที่อบ
สำหรับเพชรมันยากเย็นขนาดไหน แต่เธอรับรู้ได้ถึงความตั้งใจตั้งแต่
เตรียมงานจนจนรูปที่อัดเสร็จแล้วมาส่งให้ เพชรทุ่มเทมากจนศศิ

ประทับใจ

คนสวยตัดสินใจลุกขึ้นจากที่นั่ง แล้วพับหน้าจอกคอมพิวเตอร์
“หรือไม่อยากรับประทานนี้ ไปกินข้าวเย็นกันก็ได้นะ ฉุกเฉินงั้น”

“พีเสริ่งงานแล้วหรือครับ” เพชรเพ็งหาปากตัวเองเจอ เขา
อดยิ้มกับข้อเสนอของพีคนสวยไม่ได้ เพราะจะได้ใช้เวลาด้วยกัน
มากขึ้นอีก ดินะที่เขาตัดสินใจมาหา

“เหลืออ่านทวนบทสุดท้ายอีกรอบก็เสร็จแล้วค่ะ”

“ผมทวนพีใหม่”

ศศิสายหน้า กลิ่นหอมจากสเปรย์ฉีดผมลอยเข้าจมูกเพชร เขา
นึกชมว่าเลือกได้ดี มันหอมแบบอ่อนหวานน่าทะนุถนอม

“อยากกินอะไรเต็มที่เลย พีศิเลี้ยงคนเก่งเอง”

ถามว่าพูดจาแบบนี้เพชรหน้าร้อนไหม... ก็นิดหน่อย สงสัย
แอร์ไม่ดี

ศศียิ้มทั้งทำยแล้วก็หันไปเก็บของส่วนตัวลงกระเป๋า ส่วน
คอมพิวเตอร์ก็ใส่ช่องแล้วอุ้มแนบอก มันเล็กและเบา ไม่ได้เป็นภาระ
อะไร แต่เพชรก็ยื่นมือมาช่วยถือ

“ของเราก็หนักแล้วมั้ง”

“ผมถือได้ พี่ทำงานก็เหนื่อยแล้ว”

ริมฝีปากอ้อมยิ้มอีกรอบ ชื่นใจกับความใส่ใจเล็กๆ นั้น และ
ยอมยื่นกระเป๋าสะพายใบจิ๋วที่เบากว่าคอมพิวเตอร์ให้เพชรไป ส่วน
ของใส่เจ้าเครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์นั้นเธอถือเอง

แม้ไม่ได้วางแผนว่าจะมาเจอพีคนสวย แต่เพชรก็เตรียมพร้อม
ด้วยการเอารถมาจอดที่ตึกนี้ทันทีที่รู้ว่าศศิจะมานั่งทำงานที่ร้าน
กาแฟ เดินออกประตูลานจอดรถสองก้าวก็เจอเจ้าเต่าโมเดิร์นสีฟ้า
ของเพชรหมอบรออยู่ ศศินึกเอ็นดูทุกครั้งทีหนุ่มมาดิสต์ยืนก้มๆ

เงย ๆ อยู่ข้างรถคันนี้

เธอขึ้นไปนั่งง่ายกว่าครั้งแรก เรียกว่าคุ้นเคยกันแล้วนั่นแหละ
“ไปกินทองหล่อใหม่ พี่อยากกินซูชิ” แม้ปากบอกว่าจะตามใจ
น้อง แต่ก็อดเสนอความต้องการของตัวเองออกไปไม่ได้

เพชรพยักหน้าว่าง่าย เขากินอะไรก็ได้ที่ศศิชอบอยู่แล้ว

“น่ารัก” ศศิชม แล้วก็โยกศีรษะดีด้าอย่างเป็นตัวของตัวเอง
มากขึ้น เพราะเริ่มรู้สึกว่าสนิทกับเพชรมากขึ้นแล้ว

คนที่ขับรถก็มองภาพนั้นพร้อมอมยิ้ม แล้วเปิดเพลงป๊อป
จังหวะสนุก ๆ เอาใจพี่ด้วย

“ทำไมถึงได้แก่जूดห้า อาจารย์ว่าไงบ้าง เล่าหน่อย” ศศิหันไป
ถามน้องที่ตามองไปบนถนนอยู่

พอเป็นเรื่องที่ตัวเองหมกมุ่นอยู่ เพชรก็เล่าง่าย พูดเยอะกว่า
ปกติ ศศิที่เข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้างมีถามเป็นระยะ โดยเฉพาะเมื่อเจอ
ศัพท์เทคนิคก็ต้องอธิบายกันยาว แล้วก็เล่าไปเรื่อยถึงความชอบ
อื่น ๆ ที่ทั้งคู่สนใจ แม้กระทั่งบทธละครแอบเสิร์ดอย่าง ‘คอยโกโด้’
ที่ศศิไม่คิดว่าเพชรจะรู้จัก เมื่อเอยถึงน้องก็แสดงความคิดเห็นออกมา
ในมุมมองของตัวเองสลับกับสิ่งที่เธอคิด จนถึงร้านอาหารในที่สุด

เป็นการขับรถฝ่ารถติดที่ไม่น่าเบื่อเลย อีกทั้งยังได้เรียนรู้ถึง
ตัวตนของอีกฝ่ายผ่านรสนิยมในด้านต่าง ๆ ด้วย จนมาถึงรสนิยม
ด้านอาหาร...

“พี่ไม่กินแฮมอนด์ดิบ ร้านนี้มีแบบเบิร์นไฟ พี่กินได้” ศศิอธิบาย
ด้วยรอยยิ้ม พร้อมเอาตะเกียบที่จิ้มไชยผสมวซาบิเข้าปากแล้ว
หลับตาปี๋จากรสชาติที่ขึ้นจมูกของมัน

“ผมชอบแบบดิบ แต่ก็เลือกกินร้านที่มีแบบสุก”

“เพราะ... จะได้กินกับพี่ไช้ใหม่คะ” ศศิหยอดให้สวยงามน่ารัก

ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วก็หันไปมองแก้วชาเขียวแทนใบหน้า
หวาน ๆ บ้าง ไม่อย่างนั้นหัวใจเขาอาจล้มเหลวเขาก็ได้ ศติน่ารัก
พริ้มเพรีอไปหมด เขาแจ้งใครได้บ้างไหม

ไม่นานของที่ศติสั่งก็มาเสิร์ฟ พี่สาวคนสวยปรบมือขอบใจ
ราวกับเด็ก ๆ ไม่มีมาคานางพญาเหมือนตอนถ่ายแบบสักนิดเลย

“พี่ติแบ่งให้ เพชรลองชิมดู” คนพี่พยักพืด เธอสั่งมาตั้ง
หกคำ แล้วยังคงมีหน้าปลาหมึก หน้าโฮตาเตะอีกที่ทยอยมาเสิร์ฟ
เรื่อย ๆ

เพชรคืบเข้าปาก รสชาติแฉมออนเผาไฟมีกลิ่นหอมใหม่ชนิด ๆ
ตัดกับข้าวญี่ปุ่นอร่อยดี

“อยากไปกินที่ญี่ปุ่นเลย” เพชรบอกออกมาหลังเคี้ยวเสร็จ

“อยากไปโอซากา วันก่อนเห็นคนแชร์ตลาดสดที่มีอาหาร
ทะเลมา คืออยากไปเดินกินมากเวอร์”

เพชรไม่กล้าชวน แต่เขาอยากพาศติไป เขาเลยเลือกจะถาม
ออกไปแทน

“แล้วทำไมไม่ไปล่ะครับ”

“ยังยุ่ง ๆ อยู่นะ แล้วก็ไม่มีใครไปด้วยนะสิ”

เสนอตัวไปเลยได้ไหมนะ มันจะสมควรหรือเปล่า... เพชร
ตบตีกับความคิดของตัวเอง

ส่วนศตินั้นหยุดฟัง... รอน้องชวน แต่จนแล้วจนรอดเจ้าเด็กนี้
ก็ยังไม่ยอมอ้าปาก จนศติเฟลตถอนหายใจออกมา แล้วตัดสินใจคืบ
ซูชิเข้าปากต่อ เธออาจจะใจร้อนไปก็ได้

“พี่ติครับ...”

“ว่า?” ศติอ้าปากถามทั้งที่ยังเคี้ยวซูชิไม่หมด เลยเป็นคำสั้น ๆ

“ถ้าว่างแล้ว... ไปญี่ปุ่นกันไหม”

พอเด็กมันชวนจริง ๆ ศศิกี้หัวใจเต้นตึกตักดังกว่าที่เคย จะถึงวันนั้นใช่ใหม... ภวานาให้เพชรรับเธอได้ทุกอย่างด้วยเถอะนะ

“ไปสิ... มีวันว่างแล้วพี่จะรีบบอกนะ”

เพชรพยักหน้าหนึ่ง ๆ แต่ศศิแอบเห็นนะว่ากำมือเอส! อยู่ได้โต๊ะศศิเองก็ตั้งใจที่พวกเขามีแพลนร่วมกัน แต่อาจจะต้องเรียนรู้กันและกันให้มากขึ้นอีกหน่อยก่อน เพื่อให้พร้อมจะเดินทางไกลด้วยกัน

ใช่... ทางแสนไกล ที่ครั้งนี่ศศิคาดหวังว่าจะมีเพื่อนร่วมทางเคียงข้างกันไปจนสุดถนน

พวกเขาคุยลัพเพหะกันไปเรื่อย จนศศิอ้อมตีอกก็โอดโอยให้เพชรช่วย คนน้องก็แสนจะตามใจด้วยการช่วยคนพี่กินของหวานล้างปากด้วยเนื่องจากมันเยอะเกินไป

มือนี่เพชรยอมให้ศศิเลี้ยง เพราะพี่เขาบอกว่าจะให้เงินรางวัลของคนเก่ง หัวใจเขาก็ฟูไม่น้อยหรอก มันเหมือนสิ่งที่เขาตั้งใจมีคนเห็นคุณค่า

“แล้วจะมีถ่ายอีกไหม” ศศิถามขณะที่พวกเขาเดินมาขึ้นรถที่ลานจอดด้วยกัน

“วิ๊กหน้าอาจารย์น่าจะให้ใจทยี่ใหม่อีกครับ”

“พี่จงเป็นนางแบบนะ” ศศิอาสาเอง เล่นเอาเพชรยิ้มกว้างรีบพยักหน้า

“ผมจะให้พี่เป็นนางแบบผมจนจบเทอมเลย”

“พี่คงต้องคิดค่าตัวบ้างแล้วใหม”

“ยอมเลยครับ เท่าไหร่ก็จะจ่าย”

“ป้าแก่ง”

“การเรียนคือการลงทุน มันไม่ได้เป็นเรื่องสุรุ่ยสุร่ายนี่นา”

เพชรตอบ

ศศิไม่ได้ทำอะไร ขึ้นไปนั่งในรถ แล้วก็ให้น้องไปส่ง ยามพระอาทิตย์ใกล้ตกแบบนี้การจราจรก็ติดขัดหน่อย เกือบชั่วโมงกว่าจะถึงที่พัก

โบกมือบายบายกันเรียบร้อย เพชรก็รอให้ศศิหายเข้าไปในตึกก่อน ตัวเองค่อยออกรถไป ยังไม่ทันถึงรั้วเลยเขาก็คิดถึงศศิเสียแล้ว กลิ่นน้ำหอมอ่อน ๆ ของพี่ที่ทิ้งไว้ในรถ มันช่วยคลายความรู้สึกอยากอยู่ใกล้ ๆ ได้เพียงเสี้ยวหนึ่งเท่านั้น หัวใจเพชรร้อนรุ่มขึ้นมาอย่างประหลาดทั้งที่เพิ่งแยกจากกัน หรือเขาจะต้องไวไฟรวบรัดขอคบพี่เขาเป็นแฟน

“เร็วไปไอ้เพชรมึง!” เมื่อทำอะไรไม่ได้ก็เอาหัวโขกพวงมาลัยรถให้หายบ้า

เสียงโทรศัพท์ที่เชื่อมต่อไปกับรถดังขึ้นมาเรียกสติ เพชรกดรับสายผ่านปุ่มบนพวงมาลัยก็ได้ยินเสียงโหยกโหยกของโทมัสดังผ่านลำโพงมา

“ปัสี่ชวนไปกินเหล้าคืนนี้ คุณเพชรไปไหมครับ”

“ร้านนั่งชิลหรือผับ”

“ผับดี กระสันอยากเต้น อยากสีหญิงต่าง ม. มากตอนนี้”

“มิงนี่น่ากลัวนะ”

“อ๊ะ ๆ หรือคนแคระพเมียงอย่างมิงต้องรายงานตัวตอนสี่ทุ่มว่าเข้านอนแล้ว”

“ลามปามแล้วมิง”

“ไปไหม สรุป”

“เออ... ไปก็ได้ กู... มิง... เห้ย-เอ๊ย”

“อะไรของมิงเพชร อย่ามาพูดภาษาปาสคาล ไม่เข้าใจ”

“มิง กูเพิ่งไปส่งพี่ศศิที่คอนโด แต่กูคิดถึงเขาอีกแล้ววะ แม่งโคตร

น่ารัก โคตรเข้าใจ โคตรหายเหนื่อยเลยเวลาอยู่ใกล้ๆ”

“อาการนี้มีความรักแหละหมอว่า หรือมีความเจียน จงอภิปราย”

“จิตใจต่ำตมมะมึง เจอกันที่ร้าน กูไม่เอารถไปนะ กะเมา”

“เมาทำให้-อะไร ออกหักเหรอ”

“ไม่... กูอยากเมา จะได้หลับ ไม่งั้นกูต้องคิดถึงเขาจนเป็นบ้า”

“เออ... กูเชื่อแล้วว่ามึงโง่บ้า เจอกันมึง มาไว ๆ กินมากกินน้อยก็หารเท่า เพราะฉะนั้นเปิดก่อนได้เปรียบ” โทมัสพูดจบก็วางสายโทรศัพท์ไปทันที

เพชรกลับถึงคอนโดแถวมหาวิทยาลัย เขาก็รีบอาบน้ำ
แต่งตัวใหม่ หาเสื้อยืดตัวโคร่งกับเอากางเกงยีนตัวเก่งมาสวม มัดผมที่ยาวระต้นคอเป็นจุกไว้ด้านหลัง แล้วเอารองเท้าแวสน์คู่เก่งออกมาจากตู้ ก่อนออกมาก็อดล้งเลไม่ได้ว่าต้อง ‘รายงาน’ หรือไม่ ดูนานาฬิกาแล้วก็สามทุ่มกว่า ไม่รู้ป่านนี้ที่เขาจะนอนหรือยัง ไลน้ไปทิ้งไว้ดีไหมนะ เขาจะคิดว่าเป็นเด็กไม่ดีหรือเปล่า แต่ได้คุยกันสักประโยคก็ดี

Diamond : พี่สิ

ศศิ : ว่าไงเพชร

ครั้งนี้คนสวยตอบเร็ว

Diamond : เล่นมือถืออยู่หรอครับ

ศศิ : อ้อ กำลังจะบอกเพชรว่าพี่จะนอนแล้วนะ กลับมาทำงานต่อ

แล้วเปลี่ยตามากเลยกะจะนอนเร็ว

พี่เขาน่ารักอีกแล้วไง ไม่ได้เป็นอะไรกัน แต่ก็รายงานเข้าเย็น

Diamond : พี่ดี เพชรจะออกไปเที่ยวนะ... เขาให้เกียรติศติโดยการบอกตามความจริงเช่นกัน คำแทนตัวก็น่ารักขึ้น

ศติ : กินเหล้าเหรออ

Diamond : อื้อ

ศติเจียบไป...

Diamond : พี่โกรธเปล่า

ศติ : โกรธทำไมละ แต่ห้ามขับรถนะ นั่งแท็กซี่ไป แล้วจะกลับก็เมิง

Diamond : คงเที่ยงคืน

ศติ : ไปร้านไหนคะ

Diamond : MP3 ที่เอกมัย

ศติ : ถึงร้านแล้วไลน์บอกพี่ดีนะคะ กลับถึงบ้านก็ไลน์บอกด้วย อย่าเมามากนะคนเก่ง พี่ดีเป็นห่วง

อ่านแล้วอยากกินนมนอนอยู่บ้านเลย เพชรยิ้มให้ความใส่ใจ ทะลุตัวอักษร ไม่แฉ่งอนให้หงุดหงิดเหมือนผู้หญิงรุ่นราวคราวเดียวกันที่เขาเคยคุย ลองเป็นคนเก่า ๆ ของเขาสิ มีแต่อแงจะตามไปเฝ้า แล้วเขาก็จะหมดสนุกกับเพื่อนไปเลย เพราะต้องไปห้ามสาวไม่ให้ตบกันแทน

Diamond : เพชรไม่อยากไปแล้ว

ศศิ : อ้าว ทำไมล่ะ

Diamond : ก็ไม่อยากให้พี่เป็นห่วง

ศศิ : เป็นวัยรุ่นนออยู่ก็เที่ยวได้ พอแก่เท่าพี่คินะ สามทุ่มก็ง่วงแล้ว ไปใช้ชีวิตเถอะ แต่ดูแลตัวเองดี ๆ นะครับ อย่าลืมรายงานพี่คิดว่าอยู่ไหน ก็พอ

Diamond : รับทราบครับ

ศศิ : เอาเบอร์เพื่อนเรามาทิ้งไว้หน่อย เพื่อพรุ่งนี้หาไม่เจอจะได้ตามถูก

เพชรยิ้ม ส่งคอนแทกต์ทั้งของโทมัสและदनัยทิ้งไว้ให้พี่เขา แล้วก็เดินออกจากห้องไปด้วยหัวใจที่พองโต จากที่กะว่าจะกินให้เมาเป็นหมา กลับทันทีที่หัวถึงหมอน ก็ต้องเปลี่ยนใจ เขาคงกินพอสนุก และกลับบ้านอย่างปลอดภัยให้คนที่เป็นห่วงได้สบายใจ

สี่ทุ่มตรงเพชรก็มาถึงหน้าร้าน เพื่อนสนิทยืนรอรับอยู่แล้ว เขาส่งข้อความไลน์บอกศศิตั้งแต่ลงจากรถแท็กซี่ เลยเดินตามโทมัสได้ทันที เบียดเสียดผ่านคนมากมายเข้าไปยังโต๊ะใกล้เวที ยกมือไหว้รุ่นพี่รอบ ๆ แล้วรีบแก้วมาถือ โยกตัวไปกับจังหวะดนตรีสดบนเวที เหล้าไม่ทันพร่อง ก็มีโต๊ะข้าง ๆ สะกิดขอชนแก้วเสียแล้ว “ชวนมันมาทำไมวะ พวกกูดรอปละเนี่ย” หนึ่งในพี่ปี่สี่ว่า โทมัสหัวเราะออกมา “เรียกแขกไงพี่ เนี่ยสาว ๆ มองตรึม” “เพชร มึงเบาความหล่อหน่อย” พี่เขาลากกลับมาชนแก้วกันอีกรอบ แล้วก็เติมเหล้าให้เขาเข้ม ๆ

เพชรยกมือห้าม เขาย่อยากเมาแล้ว จะดื่มเยอะไปทำไม

“มันมีเมียแล้วพี่ ไม่ต้องห่วง” ดนัยตะโกนดัง ๆ เพื่อตัดกำลัง
คู่แข่ง

หากเป็นเมื่อก่อนเพชรคงโกรธ แต่นึกถึงความน่ารักของศศิ
แล้วเขาก็ยิ้มรับอย่างหน้าชื่นตาบาน

“ไม่อัปเดตพวกกูเลย”

“ยังคุย ๆ กันอยู่เลยพี่ อย่าไปฟังไอ้दनัยมัน”

แล้วเพลงบนเวทีซึ่งเป็นเพลง “เมียไม่มาเมียไม่มี” เวอร์ชัน
ใจอึบอຍกั้เข้าท่อน “เมียมีเมียพี่ต้องมา... ถ้าเมียไม่มาก็เพราะว่า
เมียไม่มี... เอ้า ไหนใครโสดยกมือขึ้น”

เมื่อก่อนก็ยกไวตามความทโมนของวัยรุ่นแหละ แต่คืนนี้
นายเพชรไม่กล้าจะ แน่นนอนว่าโดนรุ่นพี่กัดไม่ปล่อยอีก

“ไหนมึงบอกยังไม่เป็นเมีย”

“ก็ผมจริงจิงกับคนนี้” เพชรตอบไปตามความรู้สึก เสียงโห
อย่างชอบใจเลยดังลั่นโต๊ะ

“ดี ๆ กูสนับสนุนคนแบบนี้ ให้เกียรติกันทั้งต่อหน้าและลับหลัง
เพราะถ้าเป็นเขาทำแบบนี้บ้างเราก็คงไม่สบายใจ”

เห็นท่าทางเจ้าชู้ ๆ แต่พี่สี่คนนั้นก็กลับเข้าใจความสัมพันธ์ของ
ชีวิตคู่ได้ดี เพชรเองก็พยักหน้ารับคำสอนรุ่นพี่ แม้จะมีสาว ๆ มาขอ
ชนแก้วแลกไลน์อีก เขาก็ได้แต่ปฏิเสธไปอย่างสุภาพ พร้อมมองครักษ์
ไทม์ที่คอยตอบให้...

“คนนี้มีแฟนแล้วครับ แต่อีกสิบชีวิตที่เหลือโสด”

สาว ๆ หัวเราะร่วน ไทม์เป็นสายฮาอยู่แล้ว เรื่องม่อสาวก็
มีอวางอันดับหนึ่งเช่นกัน

ห้าทุ่มครึ่งวงดนตรีสดโบกมือลา เพชรก็จะขอตัวกลับ
 เพราะถ้ารอพับเลิกคนกรูออกพร้อมกันคงหาแท็กซี่ยาก อีกอย่าง...
 เขาอยากให้ออกบ้านเร็วกว่าที่บอกศศิไว้ อยากเป็นเด็กดี

หลังฝากธนบัตรหนึ่งพันบาทไว้กับคนยืมที่มีสติดีกว่าไหม้ เพชร
 ก็เดินแหวกคนเมาที่กำลังสนุกกันได้ทีเพื่อกลับ แน่ใจว่าหน้าตา
 แบบที่หลายคนนิยม ประกอบกับรูปร่างสูงโปร่ง ทำให้มีสาว ๆ ยืน
 ค่ำผ่านทางเป็นเครื่องตี๋มหลายแก้วมาให้ อีกทั้งหน้าออกหน้าใจก็ดูม
 จนตาพว๋ไปเหมือนกัน แต่แปลก... ที่เขาไม่หวั่นไหว อาจเป็นเพราะ
 จิตใจจดจ่ออยู่กับคนที่นอนไปแล้วก็เป็นได้

“เป็นเกย์ปะเนี่ย” สาวน้อยคนหนึ่งสะบัดเสียงอย่างหัวเสีย
 เพชรหันไปปรามเธอด้วยสายตาไม่เป็นมิตร แล้วก็เดินผ่านไป
 เขาไม่ได้รังเกียจคนรอบตัวที่เป็นเพศนั้น เพื่อนที่คณะก็อุดมไปด้วย
 ความหลากหลาย แต่พอถูกกล่าวหาในสิ่งที่เขาไม่ใช่และไม่คิดจะ
 เป็นก็จูนไม่น้อย

เด็กมหา'ลัยปีสามเรียกแท็กซี่ที่จอดรอแขกหน้าร้าน แล้วบอก
 ทางกลับคอนโดตันที ระหว่างนั้นมือเขาก็เปิดไลน์พิมพ์หาที่คนสวย
 ไปด้วย

Diamond : ขึ้นแท็กซี่แล้ว กำลังกลับ

ศศิ : ทะเบียนอะไร

อีกฝ่ายตอบกลับมาโจนเพชรสะดุ้ง

Diamond : ยังไม่นอนหรือครับ

ศศิ : ตั้งนาฬิกาปลุกขึ้นมารอเด็กกลับบ้าน

เพชรเรียกชื่อพี่เขาพร้อมใช้นิ้วมือลูบรูปโพรไฟล์แฝงเบา

Diamond : พี่น่ารักจัง

ศศิ : ไม่รำคาญพี่ใช่ไหมที่วุ่นวาย

Diamond : ไม่เลยครับ แค่เกรงใจ

การมีคนรอมั่นใจแบบนี้เอง และเขายังต้องอยู่รอดปลอดภัย กลับไปให้อีกคนสบายใจ

Diamond : โกลั้ถึงแล้ว พี่นอนเลยก็ได้

ศศิ : โกลั้ถึงแล้วก็รออีกหน่อยก็ได้ ไม่เป็นไรค่ะ

คำว่าน่ารักของศศิมันเปลืองมาก เปลืองจนเพชรต้องซบหน้า ลงกับโทรศัพท์เพื่อดับความฟุ้งซ่าน เขาอยากให้พี่แท็กซีเลียวิ่งไป ทางคอนโดของศศิด้วยซ้ำ แต่ได้เห็นหน้าอีกสักทีก็คงจะกระวน-กระวายน้อยกว่านี้

จนรถแท็กซีเลียวิ่งเข้าคอนโดนั่นแหละเพชรถึงได้สติ เขาพิมพ์หาศศิอีกที

Diamond : เพชรถึงคอนโดแล้วนะครับพี่ศิ

ศศิ : รีบอาบน้ำนอนนะคะ พรุ่งนี้เรียนเช้าใหม่

Diamond : เรียนบาย

ศศิ : นอนสบายเลย

Diamond : เข้าเพชรไปหาได้ไหม... ใจเขามั่นร้อนจนต้องส่งไปอีก ประโยค

Diamond : นะ กินกาแพกัน

ศศิ : ตื่นไหวก็มา ลีบโม่งฟี่รอกที่ลื้อบปีคอนโดนะคะ

Diamond : ครับ เลือกร้านไว้เลย

แล้วเด็กมหา'ลัยปีสามก็ต้องเอาหมอนอิงมาอุดปากเพื่อกลั่น
เสียงกรีดร้องแสดงความดีใจ

ริบนอนริบตื่นดีกว่า อยากรู้อะไรเขาจับหายแล้วโว้ย!

Chapter 4

ทันทีที่เพชรเดินเข้ามาในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ไทม์กับ
दनัยที่นั่งอยู่ก่อนก็โบกมือไหว ๆ ให้เพื่อนมานั่งหลังห้องตรงที่จอง
เก้าอี้ไว้ให้

พิธีกรรมประชดประชันดั่งขึ้นทันทีที่ก้นนายพรตสัมผัสน้ำ
พลาสติกเย็นเฉียบ

“น้ำมันถูกเนอะเดี๋ยวนี้ คอนโดอยู่สามย่าน ต้องขับรถไปกิน
กาแฟที่เอกมัย แล้วค่อยมาเรียนที่สามย่านอีกที”

คนโดนเหน็บเงยหน้ามองเพื่อนแล้วยกคิ้วอย่างไม่รู้สึกรู้สา

“ขนาดเมื่อคืนไปเที่ยวยังอุตส่าห์ตื่นเช้าไปรับสาวได้ กูเชื่อ
ความพยายามของมึงเลยเพชร ตอนเรียนคาบอาจารย์ป้ามึงพยายาม
แบบนี้บ้างไหม กูหลังน้ำตาแล้ว”

จำเลยยังยกไหล่ไม่สนใจ อีกทั้งยังล้วงหนังสือแบบเรียนมา
วางบนโต๊ะด้วย

“มึงทำการบ้านมาแล้วใช่ไหม” ไทม์เห็นเพื่อนไม่สะทกสะท้าน

ก็พาเข้าเรื่อง อาจารย์ป้าก็คืออาจารย์สอนภาษาอังกฤษ ที่เคยชวนเชิญ พวกเขาอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน

“คนมีความรับผิดชอบอย่างกู ก็ต้องเสร็จแล้วสิครับ” เพชร หยิบกระดาษเอสซีที่เป็นแบบฝึกหัดแปลบทความมาโชว์

โทมัสกับดเนียตาโต “มึงไม่ไลน์มาขอออกด้วย มึงอมวุ้นแปล ภาษาเข้าไปหรือ ทำไมอยู่ ๆ ก็เก่ง”

“กูแค่มีพีซี” เพชรยกคิ้วโชว์ความเหนียว “และกูจะต้องตั้งใจ เรียนด้วย ไม่ให้เขามองกูว่าเป็นเด็กกาก ๆ” ไม่พูดเปล่า ยังลากเก้าอี้ เลกเซอร์ตัวเองไปอยู่ที่ตำแหน่งเซนเตอร์หน้าห้องด้วยจ้า แทรก เพื่อนคนอื่นที่เป็นนักศึกษาขยับไปเลย

“อาจารย์ป้าต้องเรียกหม่ออะกูว่า นายพรพู้ค้ว้าหามา มา ทุกปีอยู่ ๆ ก็ขยันเฉย” โทมัส่ายหน้า

“กูจะเก็บเอไปฝากสาว”

นั่น... มันยังมันหน้าโชว์ยกคิ้ว

“พีซีเขามืออิทธิพลเนอะ” ดเนียพูด

“เข้าชั้นหลงหัวปักหัวป้า” เพื่อนอีกคนเสริม

ตัดภาพไปเมื่อเช้า สาเหตุที่ทำให้นายพรพขยันเรียนก็คือ

อาการสติแตกเมื่อจัดหนังสือลงเบ้แล้วพบว่าวันนี้มีเรียนภาษาอังกฤษ แต่หน้ากระดาษการบ้านยังว่างขาวเหมือนซักด้วยไอโม จะนั่งทำก็ไม่ได้เนื่องจากนัดสาวไว้แล้ว เลยมีอาการปางตายหน้าซีด ๆ ไปให้ศศิลงสย พอพี่คนสวยรู้ก็ยิ้มเอ็นดู อีกทั้งยังช่วยสอนให้ด้วย แต่เพราะเวลามันน้อยศศิจึงแทบจะทำให้เพชรทั้งหมด ซายหนูรู้สึก ว่าเดี่ยวต้องโดนดูแน่ แต่สุดท้ายพี่สาวคนสวยก็บอกเขา

“ถ้ามีการบ้านอีกก็เอามาให้พี่สอน เพชรจะได้ไม่เกลียดภาษา

อังกฤษ”

หนุ่มมาดเซอร์เลยทั้งรักทั้งเกิดทูนเลยตอนนี้... ภาษาอังกฤษ หรือ... เป่ล่า พี่ศิคนสวยนั่นแหละ

คาบเรียนวันนี้เริ่มต้นด้วยความสนุกสนาน จริง ๆ อาจารย์ ป้าผู้เข้าใจโลกก็ไม่ได้สอนอะไรหรอก เพียงแต่เพชรตั้งมันมา ตั้งแต่เด็กว่าภาษาอังกฤษไม่จำเป็น สมองเขาเลยสร้างกำแพงหนา ทึบมากันไว้เสีย พอพื้นฐานมันไม่ดีมาตั้งแต่ต้น มาเจอวิชาแปล ยาก ๆ แบบนี้เข้าไปเลยเหมือนโดมิโนล้มครืน ต้องเริ่มต้นใหม่หมด แต่แค่เห็นลูกศิษย์หลังห้องย้ายมานั่งยี่มระรินที่แถวหน้าได้ คนเป็นครูก็ดีใจแล้ว

“กินอะไรผิดสำแดงมาล่ะพ่อเพชร” อาจารย์สูงวัยถาม

“มันอยากเก่งโซว์สาวครับ’จารย์” ดนัยตะโกนแหวมมาจาก หลังห้อง

เพื่อนก็ให้เกรียวกราวจนอาจารย์ต้องเคาะโต๊ะปรามเจ้าลิงน้อย พวกนี้

“ถ้าไงพี่เขาจะไม่รักมันครับ” ไทม์ซ้ำให้ด้วยเมื่อเพื่อนเงิบ

“อาจารย์สอนมาสามปี ไม่มีสักครั้งจะตั้งใจ นี่พอสาวสั่งเข้า คำเดียว ถึงกับลากเก้าอี้มานั่งติดกระดาน พวกเธอสงสารฉันไหม” เธอหันไปร้องโอดโอย เรียกเสียงหัวเราะจากเหล่านักศึกษา

“อาจารย์ก็... เขาเรียกว่ามีแรงบันดาลใจเฉย ๆ”

“จ๊ะพ่อ... เอาให้มันจบเทอมนะ ใจความตั้งใจเรียนนี่”

“ได้เลยครับ จะส่งการบ้านไม่ให้ขาดสักแผ่นเดียวเลย”

อาจารย์พยักหน้าให้ แล้วก็เริ่มสอนต่อ

วันนี้เพชรขยันทำการบ้านขึ้นมาเขียวละ ตอนเย็นเขาไม่ได้ไปเจอศติเนื่องจากต้องช่วยงานรุ่นพี่ที่คณะ กลับถึงห้องมองนาฬิกาแล้วเพิ่งสี่ทุ่มก็คิดว่าต้องหาเรื่องอ่อนสั๊กหน่อย

Diamond : พี่ศติครับ เพชรถึงห้องแล้ว

ศติ : เหนื่อยไหม ไปมหา'ลัยวันนี้

Diamond : ไม่เหนื่อย พี่ศติละ ทำอะไรอยู่

ศติ : พี่กำลังจะอาบน้ำค่ะ

Diamond : แล้วทำอะไรต่อ

ศติ : นอนค่ะ

Diamond : เหรอครับ

ศติ : เพชรทำอะไรหรือเปล่า

ชายหนุ่มติดขาตัวเองอยู่บนโซฟาตัวนุ่ม ก่อนจะกลั่นใจพิมพ์

Diamond : สอบการบ้านหน่อยได้เปล่าครับ วันนี้อาจารย์สอนแล้วเพชรยังไม่ค่อยเข้าใจ

ศติ : Eng?

Diamond : ซ้าย

ศติ : งั้นพี่ศติขออาบน้ำแป็บหนึ่งนะครับ เดี่ยวมาสอนให้

Diamond : เพชรอาบน้ำด้วย เดี่ยวทักไปนะ... แหกปากอึดหมอนไปหนึ่งที่เพราะความน่ารักของพี่คนสวย แล้วก็กดเข้าไลน์กลุ่มเพื่อน

Diamond : เมิงงง กูเขิน

दनัยไม่มีชื่อเล่น : ต้องการอะไรจากสังคม

Diamond : ไม่มี ไปอาบน้ำละ

คนมีเวลา : มีความรักแล้วเป็นบ้า

เพชรไม่สนใจ เขาก็เห็นด้วยกับมันนั่นแหละ เขาหลงศติจจะแย แล้ว อยากรู้อยากเห็นหน้า อยากรู้ได้ยินเสียง อยากรทำอะไรก็ได้ ให้รู้ว่าพี่เขาอยู่ใกล้ๆ

เพชรต่อบลูทูทโทรศัพท์กับลำโพงในห้องน้ำเพื่อเปิดเพลง แล้วก็คิดว่าผ้าเช็ดตัวเข้าไป จัดการล้างหน้าชำระร่างกาย ไม่นานก็สวมชุดนอนออกมา นั่งรอที่โต๊ะรับแขก เขานั่งลงบนพื้นพรม ใช้โต๊ะเตี้ยๆ วางหนังสือ จัดการกวาดทุกอย่างให้มันดูเข้าที่เข้าทางไม่รก แล้วก็เปิดกล้องโทรศัพท์เช็คสภาพหน้าตัวเองกับกล้องหน้าโทรศัพท์มือถือ

“หล่อฉิบหายเลยมึงไอ้เพชร” นานๆ เขาจะชมตัวเองที แต่ภาพที่สะท้อนออกมา มันอดคันปากไม่ได้จริงๆ

Diamond : พี่ดี เพชรพร้อมแล้วครับ

ศติ : มาแล้วๆ จะให้สอนอะไรถ่ายหน้าหนังสือส่งมาเลย

ชายหนุ่มกัดปากขึงใจ ที่จริงไม่อยากได้เอ แค่อยากเห็นหน้าเธอ ถ้าถ่ายรูปส่งไป มันจะมีความหมายอะไรกัน!

Diamond : เปิดกล้องสอนได้ไหมครับ จะได้มีกำลังใจเรียน

ลุ่นๆ ว่าจะโดนพี่ตำหรือเปล่า แต่ไอโฟนรุ่นล่าสุดก็เชื่อว่ามิสสายเรียกเข้า เพชรกดรับ แล้วหน้าจอก็เผยให้เห็นพี่สาวสวมชุดนอน ไม่ได้นอนสวยเดี่ยว ผ้าแพรนุ่มนิ่มสีชมพู

เดี่ยวเพชร มันลุ่มเสียดมากที่จะไม่มีสมาธิทำการบ้าน
ศศิโบกมือทักทาย เมื่อเห็นรุ่นน้องนั่งนิ่ง

“เพชรเห็นหน้าพีดีไหมคะ”

“หะ...เห็นครับ” เห็นทั้งหน้า ทั้งเนินอกเลยจ้า ความฮอตของ
พี่เขายังคงทรงพลังเสมอ ‘ทำไมมึงเป็นคนลามกวะเพชร’

“ตักใจใหม่ พีดีหน้าสดเลย เงินจ้ง” ศศิถาม แต่โชคคติที่เธอ
ไม่ได้ควักไลน์หน้าซัดเหมือนสาว ๆ บางคน

เพชรรีบโบกไม้โบกมือ “สวดยปกติครับ”

“แหม... อยู่เป็นนะไอน้อง” ศศิแซว

“เพชร... พุดจริงเหอะ”

“ไหน จะให้พีสอนอะไรเอ่ย” คนสวดยไม่ต่อล้อต่อเถียง แต่ทำ
เสียงกระตือรือร้นแล้วยื่นหน้ามาใกล้จ้อแทน เหมือนกับว่าชะงัก
อยู่ทางนั้นแล้วเขาจะเห็นอย่างนั้นแหละ

และ... เขาก็เห็น เห็นร่องอกคนพี... เพชรวิงเวียน

“อ่า แพลเหมือนเดิมพีดี” แก้อาการด้วยการยื่นการบ้านไป
ใกล้ก๊อ้ง ‘ให้เขามีภาพจำว่าเราขยันนะเพชรนะ’

คนสวดยกวาดตารวดเดียวก็เดาคำตอบทั้งหมดได้ แต่กลับตอบ
อีกอย่าง “ลองทำเองก่อน ไม่ได้แล้วค่อยถามพีดี”

“แล้วพีดีจะวางเหร่อ” เพชรหน้าเสียดจนปลายสายต้องยืม
ปลอบ

“พีดีก็จะนั่งดูอยู่แบบนี้เคะ ค่อย ๆ ทำ พีมีเวลาทั้งคืนรอเพชร
ทำการบ้านนะ”

“ครับ”

แก้มเพชรร้อนขึ้นมาโดยไม่รู้สาเหตุ... แต่เอาจริง ๆ ก็รู้แหละ
เพราะถ้อยคำบางคำมันโยงไปให้เขาคิดสัปดนตามประสาชายหนุ่ม

ที่เพื่อน ๆ ก็หมกมุ่นในกามอยู่พอควร

นายพรตตั้งสติ เขาต้องไม่ก่อกำให้พี่เห็น แล้วหันมาจดจ่อกับ
บทความตรงหน้า เริ่มต้นทำอย่างชะมัดเข้มข้น

ศศิเห็นทั้งหัวเพชรทั้งหน้ากระดาษ นั่งมองคนน้องขมวดคิ้วก็
เพลินดี เธอคอยบอกวิธีการเรียงรูปประโยคหรือศัพท์ที่เพชรคิดไม่
ออกผ่านมาจากหน้ากล้อง แต่ก็ไม่ได้บอกเสียจนหมด ให้เพชรได้
ลองผิดลองถูกบ้าง กว่าจะเสร็จหนึ่งบทความก็ปาไปสามชั่วโมง

01 : 00 น.

เพชรเห็นนาฬิกาแล้วก็รู้สึกผิด

“พี่ศิ เพชรขอโทษ”

“ขอโทษเรื่องอะไรคะ”

“ก็เพชรทำพินอนดึก”

คราวนี้ศศียิ้มกว้าง และยื่นหน้ามาใกล้จอ “ตั้งใจทำการบ้าน
ก็ดีแล้วนี่ ง่วงหรือยัง ไปนอนเร็ว”

“รอพี่ศิหลับก่อน”

“แล้วรอยังไง”

“เปิดกล้องเฝ้า พี่หลับแล้วเพชรจะวาง”

พูดอะไรออกไปได้เพชร เมื่อก่อนได้ยินเพื่อนพูดแบบนี้มีแต่
ทำหน้าแข็ง เปลืองแบต เปลืองเวลา ทว่าสถานการณ์ที่ตัวอยู่ไกล
กัน แต่อยากใกล้ซิดศศิ เขาก็เผลอโพล่งออกไปเฉยเลย

“วัยรุ่นสมัยนี้เขาทำกันแบบนี้หรือเพชร” ศศิตาโต เธอดู
ตื่นเต้นแบบปิดไม่มิด

เพชรพยักหน้า “เพชรจำมาจากเพื่อนที่มันใช้กับแฟน”

รหัสแดงใหม่ล่ะเพชร... พูดคำล่อแหลมออกไปจนได้

“อ้อ... เขาเอาไว้ทำกับแพนอะเนาะ” ศศิทวนคำ ตากลม ชุกชนขึ้นมาทันที เพราะเห็นว่าคนที่อยู่ในกล่องเล็กล็กอยู่ไม่เป็น แล้ว... เลิกแกลังก์อนก็ได้

“งั้นเขานอนพร้อมกัน เพชรจะนอนหรือยังคะ”

“เพชร... ก็รอส่งพี่เข้านอนไง”

“อ๊ะ ๆ งั้นพี่เข้านอน” ศศิลุกขึ้น และเดินไปรินน้ำใส่แก้วเพื่อ ดื่มาก่อนนอนเหมือนเช่นทุกวัน โทรศัพท์ที่เธอวางไว้บนเคาน์เตอร์ มันทิดขึ้น กล้องโทรศัพท์จึงเผยให้เห็นลำคอระหงที่มีลูกกระเดือก เล็ก ๆ ขยับขึ้นลงตามจังหวะการกลืน แต่เพชรก็มองผ่านไป ไม่รู้สึก ว่าผิดปกติอะไร จนศศิวางแก้วน้ำแล้วหยิบโทรศัพท์ จากนั้นก็เดิน เข้าไปในห้องนอน

“ห้องพี่รกหน่อยนะ” ศศิบอก

เพชรเห็นบรรยากาศรอบ ๆ แค่นิดเดียว ในห้องใช้โทนสีขาว ตัดกับเฟอร์นิเจอร์ไม้สีอบอุ่น ผ้าปูที่นอนสีชมพูอ่อน มีลายดอกไม้ เล็ก ๆ หวานแหววสมกับเจ้าของห้องมาก ถ้าเป็นเมื่อก่อนเพชรคง เลียน แต่มาคืนนี้เขาอยากขนหมอนไปนอนด้วยมาก

“ห้องน่ารักมากครับพี่ดี” คนเสียงทุ้มซม

ศศียิ้มกริ่ม อยู่เป็นอีกแล้ว พอหนุ่มน้อยของเธอ

“พี่ดีแอบดูห้องเพชรบ้างดีกว่า”

“ห้องเพชรรกกว่าอีก” เพชรยกโทรศัพท์แล้วแพนกล้องให้เห็น ทัวห้อง คอนโดหรูตกแต่งโดยใช้เฟอร์นิเจอร์ดีเทลอย่างสวยงาม โทนสีก็เคร่งขรึม เป็นหินอ่อนสีดำและเฟอร์นิเจอร์ไม้สีน้ำตาลเข้ม ศศิอดชมว่าสวยในใจไม่ได้ แต่ก็มึนงง ๆ ด้านหนึ่งที่เพชรละเลง ไปสเตอร์หนังแบบวินเทจไว้ให้ความรู้สึกเป็นวัยรุ่นมากกว่ามุ่มอื่น ๆ

“อู๊ย! นั่นหนังสีอะไร” ศศิตาใจ เห็นว่าบนเตียงมีบางอย่าง

สี่ขาว ๆ วางอยู่

“ฉิบ...!” เพชรสบถ ก่อนถลาไปหยิบหนังสือรวมภาพสาวญี่ปุ่น แล้วสไลด์ทิ้งลงไปข้างเตียง แต่อนิจจา... ดันทิ้งไม่พ้น อีกทั้งยังเปิดหราโชว์ความวาบหวิวใส่อลังด้วย

“เรเฟอเรนซ์งานนะพี่ ไม่มีอะไร” เพชรแถมแบบเหวี่ยงแตก

ศศิแทบจะชும்ดู ‘เพชรเธอจะมาสายตากล้องนูดเธอ’ ภาพมันอาร์ตด้วยแสงเบลอ ๆ ขาว ๆ ก็จริง แต่นางแบบที่โพสท่าก็ยั่วชวนไม่น้อย

“พี่ เพชรไม่ใช่คนลามกนะ ของไอ้โทมัสมัน” เมื่อพี่เงิบไป เพชรก็ใจไม่ดี ไม่อยากให้ภาพลักษณ์ติดลบ

“พี่ดีเชื่อก็ได้ค่ะ” คนสวยพูดพลางย่นจมูก พยายามไม่หันไปมองภาพนั้นอีก

“พี่ดี เชื่อเพชรจริง ๆ ไซ้ไหม” น้องถามเสียงอ่อยเหมือนคนหมดแรง

“เชื่อค่ะ เชื่อแล้ว”

“เพชรจะรีบเอาไปคืนเพื่อนพรงี้เลย”

“ยังไม่ได้ว่าจะไรสักคำคะ เพชรไม่ได้ทำอะไรผิดสักหน่อย”

“เพชร... เกรงใจพี่ดี” น้องสารภาพ

“เกรงใจพี่ดีทำไมคะ” คิ้วสวยแทบจะผูกโบได้

“เหมือนเพชรคิดไม่ดีเลย” พูดแล้วก็หลับตาบิ่เพราะเหมือนหลุดอะไรนำหวาดเสียวออกไป

คนฟังแก้มร้อน หัวใจเต้นแรง รู้สึกวูบวาบในอกไปหมด ทำไมเด็กมันมีพลังทำลายล้างสูงนักนะ

“แล้วดูรูปพวกนั้นทำไม” ศศิถาม

“พี่อยากรู้จริง ๆ เหมอ” เพชรยังทำหน้าที่เหมือนคนกินของ

เบรียวไม่หาย

ศศิกัดปาก เธอโตกว่าเพชรหลายปี ทำไมจะเดาไม่ได้ พอ นึกถึงบริบทก่อนหน้าก็ส่ายหน้ารัว ๆ

“พี่ไม่อยากรู้แล้ว”

แก้มนวลขึ้นริ้วสีชมพูน่ารักเชียว คราวนี้เพชรยิ้มได้เพราะพี่ เขาก็เงินเหมือนกัน

“นอนเถอะครับ ดึกแล้ว”

“อ้อ พี่จะนอน” นอนหลับก็บ้าแล้วศศิ เด็กทำให้หัวใจเต้นแรง ขนาดนี้

“พี่ปิดไฟนอน แล้วเพชรจะเห็นอะไรหรือ” หลังจากตั้งสติได้ ก็ถาม ศศิไม่เคยเจอวิธีส่งเข้านอนกึ่งกึ่งแบบนี้เนี่ย

“ก็... ได้ยินพี่หายใจ”

“แล้วจะรู้ได้ไงว่าพี่หลับ”

“จริง ๆ ก็ไม่อยากจะวางหรอก อยากรู้เปิดกล่องทิ้งไว้จนตื่นมา เจอกันพรุ่งนี้”

ศศิพยักหน้าเงิน ๆ

“แต่เพชรกลัวโทรศัพท์พี่จะระเบิด พี่หลับแล้วเพชรจะวาง”

“อะเคเลย พี่ปิดไฟแล้วนะ” พุดจบก็เอื้อมมือไปปิดสวิตช์ ก่อน จะป็นขึ้นเตียง

เสียงสบสากับภาพมืด ๆ ที่มองไม่เห็นอะไรเลยทำให้คน ปลายสายหัวใจเต้นแรง จินตนาการภาพต่าง ๆ ไปไกล

“เพชรไม่ปิดไฟนอนหรือ” เสียงของคนพี่เรียกสติเขา

เพชรป็นขึ้นเตียง แล้วเอื้อมมือไปกดรีโมตบนหัวเตียงเพื่อปิด ไฟ จากนั้นทั้งคู่ก็ตกอยู่ในความมืดทันที

“กูตไนต์ครับพี่สิ”

“อือ... ภูเก็ต”

พอทุกอย่างเงียบ เสียงหัวใจที่เต้นแรงกว่าปกติมันก็ดังชัดเจน

“เพชร / พีดี” ทั้งคู่พูดขึ้นมาพร้อมกัน

“เพชรพูดก่อน”

“ไม่ ๆ พีดีพูดก่อน”

“ไม่มีอะไร แค... เอ่อ รู้สึกแปลก ๆ ดี”

“เพชรก็เหมือนกัน เพชรยังจ้องหน้าจอยู่เลย แต่มองไม่เห็น
ว่าพีหลับตาหรือยัง”

ทั้งคู่หัวเราะเพราะความตลกของตัวเอง

“ให้พีเปิดไฟสลัว ๆ ใหม่ เพชรจะได้เห็น ห้องที่เปิดได้นะ”

“แล้วพีจะนอนหลับไหม”

“พีจะพยายาม” พูดจบก็เปิดไฟที่หัวเตียงทำให้ห้องเป็นสีส้ม
อบอุ่น

“พีหลับได้แล้ว”

“อือ...” ศศิอนตะแคงในท่าที่คุ้นชิน แล้วก็อมหลับตา
โทรศัพท์มือถือก็วางพิงไว้กับหมอนอีกใบ

เพชรเองก็นอนตะแคง มองสำรวจใบหน้าอีกฝ่ายด้วยใจที่สงบ
ลง ทั้งระยะจนคิดว่าพีเขาหลับสนิทแล้ว ก็เคลื่อนหน้าเข้าไปใกล้
หน้าจอโทรศัพท์ กดจูบแผ่วเบาราวกับคนบ้า แต่ความรักมันก็เป็น
แบบนี้แหละ... ไซ้หรือเปล่า